

IX

REVISTA

9Semne

**GÂNDIRE BIBLICĂ PENTRU ZIDIREA
BISERICILOR SĂNĂTOASE**

CONVERTIREA

REVISTA | Nr. 6

9Semne

Gândire Biblică Pentru Zidirea
Bisericilor Sănătoase

CONVERTIREA

www.9marks.org | revistarom@9marks.org

9Semne ISBN: 978-1-950396-53-5

CUPRINS

4

FRUMUSEȚEA CONVERTIRII

Jared C. Wilson

8

COMPONENTA COLECTIVĂ A CONVERTIRII

Jonathan D. Leeman

11

CE IMPORTANTĂ PRACTICĂ ARE O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A CONVERTIRII ÎN VIAȚA UNEI BISERICI?

12

UNUL DINTRE CELE MAI MURDARE CUVINTE DIN ZILELE NOASTRE: CONVERTIREA

Brad Wheeler

19

CONVERTIREA ÎN NOUL TESTAMENT

Thomas R. Schreiner

22

CE ESTE CONVERTIREA?

23

CONVERTIREA ȘI ISTORIA POPORULUI ISRAEL

Thomas R. Schreiner

26

EVANGHELIZAREA "CONVERTIȚILOR"

Bob Johnson

28

ȘASE MODALITĂȚI ÎN CARE POȚI DA OAMENILOR O FALSĂ SIGURANȚĂ?

Mike McKinley

31

APARTENENȚA ÎNAINTEA CREDINȚEI REDEFINEȘTE BISERICA

Michael Lawrence

35

PUTEREA PASTORALĂ SUBESTIMATĂ A UNEI DOCTRINE ADECVATE A CONVERTIRII

Jonathan D. Leeman

37

CONVERTIREA, DUMNEZEU ȘI ÎNTREGUL EU

Stephen J. Wellum

41

CUM AȘ PUTEA ȘTI DACĂ AM FOST CONVERTIT CU ADEVĂRAT?

42

Despre 9Marks

FRUMUSEȚEA CONVERTIRII

Jared C. Wilson

Pentru multe persoane, doctrina convertirii creștine pare să fie oricum, numai frumoasă nu. Ei spun că este coercitivă, argumentând că „nimeni nu mă poate forța să cred ceva”. Alții spun că este ofensatoare – „Cine crezi că ești să-mi spui că ceea ce cred și felul în care trăiesc sunt greșite?”

Evident, în ochii unor astfel de persoane, frumusețea este greu de găsit. Cel mai important lucru legat de doctrină nu este dacă aceasta este frumoasă sau urâtă, ci dacă este adevărată sau falsă. Atunci când privești lucrurile din această perspectivă, doctrina adevărată a convertirii creștine este pur și simplu frumoasă.

Într-un anume sens, convertirea la fel de frumoasă precum sunt toate celelalte transformări. În școala primară, copiii studiază metamorfoza, de la vierme la fluture sau de la mormoloc la broască. La școala duminicală, ei învață că aceste transformări ilustrează schimbarea ce se petrece într-o inimă de om, de la starea de „mort în păcat” la starea de „făptură nouă”. O floare îmbocește sau un pui de pasăre își

deschide aripile luându-și pentru prima dată zborul.

Fiecare dintre aceste transformări este frumoasă în felul ei, dar ele sunt frumoase și într-un sens unic.

În multe aspecte ale creației, Dumnezeu a întruchipat revelarea gloriei Sale oferind pilde legate de schimbarea care se petrece într-un om de la moarte spirituală la viață veșnică.

Una dintre legile lumii naturale este că, atunci când sunt lăsate de capul lor, lucrurile pur și simplu nu progresează, ci intră în decădere. Totul moare.

Cu toate acestea, chiar și în acest tărâm, Dumnezeu a întretesut ici și colo frumusețea schimbării către *ceva mai bun*. Nu sunt oare toate acestea niște semne care ne indică minunăția mântuirii?

De fapt, convertirea este cu mult mai deosebită. Ea este frumoasă în simplitatea ei (gândește-te la Romani 10:9) și în complexitatea ei (gândește-te la Efeseni 2:1-10).

Dar nu este suficient să *spui* că mântuirea este frumoasă. Hai să *vedem* în ce fel este ea frumoasă.

FRUMUSEȚEA ÎN ORCHESTRAREA EI

Convertirea este frumoasă în felul în care este orchestrată. Există un moment definitoriu al convertirii: un moment în care noi nu credem în sens mântuitor că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că Dumnezeu L-a înviat din morți, iar apoi, în clipa următoare, credem toate acestea.

Acea decizie inițială de a crede, de a ne alipi de Hristos cu mâna goală a credinței, este momentul în care un păcătos predestinat, care mergea pe calea proprie, ajunge să fie cuprins în *ordo salutis*. Privirea lui Dumnezeu era ațintită asupra lui dinainte de veșnicie, dar acum, chemarea eficace a ajuns la momentul rânduit pentru ea. Calea pe care omul și-a plănuțit să umble a fost întreruptă de călăuzirea de către Dumnezeu a pașilor lui (Proverbe 16:9).

Convertirea este, într-un anumit sens, atât momentul culminant al planului lui Dumnezeu cât și un punct singular de pe cale. Este un moment decisiv, dar câtă deliberare se găsește dincolo de acel moment! Vedem o schiță a acestei deliberări în Romani 8:30: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Ochii noștri pot să vadă oameni care se pocăiesc și care își mărturisesc credința în Hristos, dar ei nu pot vedea greutatea veșnică de slavă care conduce la aceste evenimente din viața lor și care curge după aceea asupra lor.

S-ar putea scrie volume de cărți despre fiecare etapă din schița care se găsește în Romani 8:30. Există frumusețe în interiorul frumuseții în interiorul frumuseții. O sămânță a credinței cât un bob de muștar, odată ce este implantată în inima zdrobită a unui păcătos disperat, reprezintă culminarea cunoașterii mai dinainte a acestui păcătos de către Dumnezeu, dinainte de întemeierea lumii. În har, chiar dinainte, din veșnicie, Dumnezeu a iertat ofensa veșnică a păcatului cumulat într-o viață de om, predestinându-l în dragoste spre înfiere în calitate de fiu iubit. Apoi Dumnezeu și-a trimis singurul Său Fiu pentru a face o ispășire pentru om, așa încât acesta să fie justificat prin neprihănirea lui Hristos, prin regenerarea inimii lui de piatră, făcută prin lucrarea Duhului Sfânt. Acest lucru este pur și simplu uimitor, nu-i așa? Dar și mai uimitor este faptul că această sămânță a credinței justificatoare crește prin credințioșia Ta-

tălui la o credință sfințitoare, din nou, prin lucrarea Duhului Sfânt, și asta continuu, pe toată acea cale, până la împlinirea promisiunii glorioasă.

FRUMUSEȚEA ÎN PROMISIUNEA EI

Convertirea este frumoasă în promisiunea ei. Și ce promisiune! Nu este oare tot ceea ce noi ne-am dorit cu adevărat? Ceea ce speră orice sfânt și păcătos în fiecare zi? Toți vor schimbarea. Toți vor să creadă că răul se va transforma în bine și că lucrurile greșite vor fi corectate. Fiecare dintre noi avem idei legate de cum ar trebui să fie realizate aceste lucruri, dar, în esență, toți vrem același lucru – viața.

Dumnezeu a pus veșnicia în inimile noastre (Eclesiastul 3:12), și fiecare moment de conștiință de după aceea este o exprimare a închinării la un Dumnezeu sau altul, este expresia disperării noastre înnăscute după promisiunea aceea reală, adevărată și plăcută de mai bine și mai drept. Bruce Marshall scria: „Fără să știe, tânărul care suna la casa de prostituate îl căuta pe Dumnezeu”[1]. Acest lucru este adevărat în cazul tuturor idolatriilor noastre – indiferent dacă este vorba despre sex sau spiritualitate – dar adevărul suprem este că niciun om nu-L caută din proprie inițiativă pe Dumnezeu. Noi am vrea ca dumnezeii noștri să fie Dumnezeu. Ceea ce noi căutăm este, în fapt, de descoperit în Acela pe care, în realitate, vrem cu atâta răutate să-L evităm.

Așadar, cei care îl găsesc pe Dumnezeu sunt de fapt aceia care

sunt găsiți de Dumnezeu. Duhul Sfânt, Mângâietorul nostru, călătorește pe întreg pământul, căutându-i pe cei pe care trebuie să îi învieze. Dumnezeu este răbdător cu acești idolatri cunoscuți mai dinainte, nedorind că vreunul dintre noi să piară, ci ca toți să venim la pocăință. Duhul Lui aprinde lumina în inimile noastre, strigând către noi – „Ieși afară!” – de lângă mormântul nostru, și ce era de necrezut devine credibil. Pot să fiu diferit! Pot experimenta schimbarea! Pot să îl cunosc pe Dumnezeu și astfel să cunosc pe Dumnezeu și astfel să cunosc viața! Așa cum spunea acel vechi imn, „Aceasta este puterea lui Hristos în mine – nicio vinovăție în această viață, nicio frică de moarte!”

Evanghelia descoperă nădejdea adevărată pentru mine și pentru această lume. Toată frumusețea creației, a artelor, a străduinței omenești după progres și iluminare este însumată și adăpostită cu adevărat în Isus Hristos cel întrupat, răstignit, îngropat, înviat și glorificat. Așa cum învierea Lui reprezintă primul rod (1 Corinteni 15:20-23), tot așa convertirea noastră la credința mântuitoare este promisiunea convertirii la nemurire – anume că „toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:50-53).

FRUMOASĂ ÎN FELUL DIVERS ÎN CARE SE MANIFESTĂ

Convertirea este frumoasă în mulțimea de expresii ale ei. Convertirea oamenilor la credința mântuitoare în Hristos este frumoasă în toate momentele decisive pe care le cuprinde. Unii oameni din genera-

ția mea și din alte generații au ajuns „să fie mântuiți” pe când au ieșit în față la o chemare, au ridicat mâna sau au repetat o rugăciune după o formulă anume. Mulți păstori din generația mea nu mai apelează la astfel de instrumente speciale pentru a-i chema pe oameni să răspundă la Evanghelia. Trebuie cu toții să ne asigurăm de faptul că Evanghelia biblică este predicată în modalități biblice. Dar ce miracol este când Dumnezeu folosește oameni imperfecti ce utilizează mijloace imperfecte pentru a oferi celorlalți puterea perfectă a veștii bune a lui Isus Hristos!

Eu nu sunt adeptul răpirii dispensaționaliste și pretribulaționiste (nu mai sunt), dar convertirea mea a avut loc după ce Duhul Sfânt, în înțelepciunea Sa, s-a folosit de un film siropos de genul „Left Behind” pentru a înmuia inima mea așa încât să Îl dorească pe Isus spre iertarea păcatelor și siguranța sufletului. Eu n-aș folosi astfel de metode astăzi, dar sunt mulțumitor că Dumnezeu folosește o varietate de mijloace prin care Își aduce copiii la viață. Puterea Lui este făcută perfectă în slăbiciunea noastră evanghelică, chiar și în felul nostru greșit de predicare și de a-i chema pe oameni la mântuire. Este uimitor cum Dumnezeu lucrează simultan *prin* și *în ciuda* lucrării noastre evanghelice.

Toate convertirile la Hristos sunt rezultatul faptului că noi ne îndreptăm în final privirile către Hristosul *nostru*, jertfa pentru mântuirea noastră. Un exemplu evident este convertirea lui Saul pe drumul Damascului. Acel moment a fost unul foarte dramatic. Pentru alții,

convertirea nu este atât de dramatică. Un copil se roagă într-o întâlnire de rugăciune a copiilor bisericii. Un bărbat face pasul înainte la sfârșitul unei slujbe de biserică. Un prieten mi-a spus că stătea în biserică în fiecare duminică, vreme de aproape trei ani, până când, în final, s-a înfiripat în el gândul acesta: „Stai un pic, am nevoie și eu să fiu mântuit. Trebuie să cred și eu Evanghelia”.

Modalitățile multiple prin care Dumnezeu aduce la viață oameni morți spiritual sunt frumoase, unii recunoscând instantaneu realitățile noi și izbitoare, alții conștientizând nevoia lor de mântuire de-a lungul timpului. Unii aud mesajul Evangheliei pentru prima dată, și răspund cu credință. Alții aud mesajul toată viața lor, dar nu au urechi spirituale pentru a auzi, până când, într-o zi, totul se schimbă înaintea lor. Aceasta este o artă. Maestrul este Dumnezeu, care, în diversitatea imensă a experienței omenești și a vieții de zi cu zi, în feluri obișnuite sau feluri spectaculoase, revarsă învierea din nou și din nou. Chiar și în convertirile cele mai obișnuite, este ceva extraordinar. Îngerii n-au celebrat mai puțin pentru prima expresie a credinței mântuitoare a fiicei mele, când se afla în patul ei, în camera sa, cu doar câțiva ani în urmă, comparativ cu felul în care ei s-au bucurat la convertirea lui Pavel, în urmă cu 2000 de ani. Fiecare convertire este o minune. Iar panorama beatifică și măreață a lui Hristos creează în noi alte panorame frumoase (2 Corinteni 3:18).

FRUMOASĂ ÎN SURSA EI

Convertirea este frumoasă datorită sursei ei. Întrucât Creatorul este glorios, tot ceea ce El face este glorios. Datorită acestui adevăr vital, este la fel de adevărat că frumusețea se găsește și în ochii celui care o privește. Frumusețea sălășluiește în mod obiectiv în Dumnezeuul Triunic, indiferent dacă aceasta este admirată sau nu de către muritori. David cerea să locuiască în casa Domnului pentru a admira frumusețea Lui (vezi Psalmii 27:4), dar chiar și dacă Domnul n-ar răspunde la astfel de rugăciuni, frumusețea Lui n-ar fi diminuată cu nimic.

Pe de altă parte, frumusețea lui Dumnezeu – cel mai adesea denumită gloria Lui – este reflectată, multiplicată chiar, pe măsură ce te uiți mai mult la ea. Așadar, una dintre frumusețile faptului că Dumnezeu înviază oamenii morții la o viață nouă este că acești oameni ajung să privească și să admire frumusețea Lui în predică și în cântare, iar inimile lor se umplu de recunoștință (Coloseni 3:16). După ce Petru a fost martor al suferințelor și învierii lui Hristos, a fost capabil să se refere la propria persoană ca la un „martor al patimilor lui Hristos” (1 Petru 5:1). Așadar, a răspunde chemării Evangheliei cu credință mântuitoare înseamnă într-un anume fel să capeți acea frumusețe și să o preamărești. Pavel scria în 2 Tesaloniceni 2:14: „Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.”

Convertirea este frumoasă pentru că Dumnezeu este frumos. El este frumos în măreția și grandoa-

rea gloriei Sale, în suma tuturor atributelor și calităților Sale. Modalitatea în care Biblia vorbește despre frumusețea lui Dumnezeu este că ea e... *frumoasă*. De la sfințenia Lui, prezentată în acțiunile din Pentateuh, la cântările psalmiștilor, la răspunsul epic al lui Dumnezeu față de Iov, la uimirea profeților, la mărturia Evangheliilor, la exaltarea Epistolelor, la doxologiile divine, și până la Apocalipsa tulburătoare a lui

Ioan, Biblia este frumoasă pentru că este plină de frumusețea intrinsecă și copleșitoare a lui Dumnezeu.

Acest Dumnezeu – acest Dumnezeu minunat, de nepătruns și sfânt – ne cunoaște și ne iubește, ne alege, ne cheamă și ne mântuiește. „Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe

fața lui Isus Hristos”. (2 Corinteni 4:6). Întreaga frumusețe a convertirii (și vom avea multe de explorat pentru toată veșnicia) își găsește izvorul în frumusețea copleșitoare a lui Dumnezeu însuși, a cărui slavă se extinde fără limite pe toate timpurile, și care se îndreaptă către noi, așa încât să putem vedea și să Îl cunoaștem pe Isus, și astfel să fim schimbați pe vecie.

DESPRE AUTOR:

Jared C. Wilson este autor de carte, director de strategie curriculară la Midwestern Seminary și redactor șef la pagina acestuia de internet *For the Church*. Îl puteți găsi pe twitter la @jaredcwilson.

NOTE BIBLIOGRAFICE:

[1] Bruce Marshall, *The World, The Flesh and Father Smith* (Boston: Houghton Mifflin, 1945), 108.

COMPONENTA COLECTIVĂ A CONVERTIRII

Jonathan D. Leeman

Dacă doctrina ta privitoare la convertire nu conține elementul colectiv, atunci îi lipsește o piesă esențială din întreg. Un Cap al legământului vine împreună cu un popor al legământului.

ÎN PRIMUL RÂND VERTICALĂ, ÎN AL DOILEA RÂND INSEPARABIL ORIZONTALĂ

Prin asta nu vrem să spunem că ar trebui să punem componenta colectivă pe primul loc. Cineva s-ar putea gândi la expresia binecunoscută a lui N.T. Wright despre justificare ca „neavând atât de mult de-a face cu soteriologia pe cât are de-a face cu eclesiologia, nu atât de mult vizând mântuirea pe cât biserică” (*What Saint Paul Really Said*, 119). Acesta este un exemplu clar, potrivit expresiei aproape la fel de cunoscută a lui Douglas Moo, despre cum să trimiți în decor ceea ce Noul Testament vrea să așeze în linia întâi și cum să pui în linia întâi ceea ce Noul Testament așază în decor (citată în D.A. Carson, „*Faith and Faithfulness*”).

Nu poate exista vreo reconciliere adevărată între oameni atâta vreme cât păcătoșii, la nivel individual, nu se împacă mai întâi cu Dumnezeu. Componenta orizontală este urmarea necesară a celei verticale. Eclesiologia urmează în mod necesar soteriologia. Prin aceasta vreau să spun că elementul colectiv nu poate să vină mai întâi, pentru că altfel am pierde totul.

Dar el trebuie totuși să vină. Fără îndoială, elementul colectiv trebuie să rămână în structura doctrinei convertirii. Unitatea noastră colectivă în Hristos nu este doar o implicație a convertirii, ci este parte a acesteia. A fi împăcat cu poporul lui Dumnezeu este un aspect *distinct*, dar *inseparabil* de a fi împăcat cu Dumnezeu.

Uneori, acest lucru ajunge să se piardă în sublinierea pe care noi o facem elementelor *mecanice* ale convertirii, ca atunci când discuțiile noastre doctrinare legate de convertire nu trec dincolo de relația dintre suveranitatea divină și responsabilitatea omului, sau dintre necesitatea pocăinței și cea a cre-

dinței. Cu toate acestea, o înțelegere completă a convertirii ar trebui să includă în același timp atât lucrurile *de care* noi ne separăm cât și lucrurile *de care* noi ne alipim. A fi convertit implică să treci de la moarte la viață, din domeniul întunericului în domeniul luminii. Și implică să treci de la o viață individuală la viața de apartenență la un popor, de la a fi o oaie rătăcită la a aparține unei turme, de la a fi dezmembrat, la a fi membru într-un trup.

Observați afirmațiile paralele ale lui Petru:

„Pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:10).

Primirea îndurării (împăcarea pe verticală) este simultană cu a deveni parte dintr-un popor (împăcarea pe orizontală). Dumnezeu are îndurare față de noi prin faptul că ne iartă păcatele, iar consecința necesară a acestui fapt constă din includerea noastră în poporul Său.

NATURA COLECTIVĂ A LEGĂMINTELOR

Fără îndoială, elementul colectiv al convertirii noastre poate fi observat atunci când ne uităm chiar și la structurarea Bibliei în legăminte. Este adevărat că toate legămintele Vechiului Testament își găsesc împlinirea în Sămânța (la singular) lui Avraam. Isus este noul Israel. Totuși, este la fel de adevărat că oricine este unit cu Hristos prin noul legământ devine în același timp parte a Israelului lui Dumnezeu și sămânța (la plural) lui Avraam (Galateni 3:29; 6:16).

Cu alte cuvinte, un Cap al legământului aduce cu El, prin definiție, un popor al legământului (vezi Romani 5:12). Așadar, a aparține noului legământ înseamnă să aparții și unui popor.

Deloc surprinzător, promisiunile Vechiului Testament cu privire la noul legământ sunt adresate unui popor: „niciunul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!‘ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34). Noul legământ promite iertarea (pe verticală) și o comunitate fraților (pe orizontală).

VERTICAL ȘI ORIZONTAL ÎN EFESENI 2

Întreg subiectul ne este prezentat într-un fel minunat în Efeseni 2. Versetele 1 până la 10 explică iertarea și reconcilierea noastră pe verti-

cală cu Dumnezeu: „prin har ați fost mântuiți”. Versetele 11 până la 20 ne prezintă apoi componenta orizontală: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:14).

Observați că acțiunea versetului 14 este prezentată la timpul trecut. Hristos a făcut *deja* una din iudeu și grec. Nu există imperative în acest verset. Pavel nu le poruncește cititorilor lui să caute unitatea. Dimpotrivă, el vorbește despre o realitate prezentă.

Cei credincioși *sunt* așa datorită a ceea ce Dumnezeu *a făcut*, iar Dumnezeu a înfăptuit acel lucru exact în același loc unde El a realizat reconcilierea pe verticală – la crucea lui Hristos (observați de asemenea relația dintre indicativ și imperativ în Efeseni 4:1-6).

În virtutea noului legământ al lui Hristos, unitatea colectivă aparține componentei indicative a convertirii.

A fi convertit înseamnă să fii făcut membru în trupul lui Hristos. Noua noastră identitate conține un element eclesial. Hristos ne-a făcut persoane eclesiale.

Iată o modalitate ușoară prin care poți înțelege acest lucru. Atunci când mama și tata merg la orfelinat să adopte un fiu, ei îl aduc acasă și îl plasează la masa familiei, alături de ceilalți copii, care îi sunt acum frați și surori. A fi fiu nu este același lucru cu a fi frate. Calitatea de fiu vine mai întâi. Cu toate acestea, calitatea de frate este implicația necesară a celei de fiu.

Asta înseamnă că putem spune că, iată, convertirea te obligă să faci parte dintr-o fotografie de familie.

APLICAȚIA PERSONALĂ: ALĂTURĂ-TE UNEI BISERICI!

Care este aplicația pe care să o facem în viețile noastre? Simplu: alătură-te unei biserici!

Ai fost făcut neprihănit, așa că fii neprihănit. Ai fost făcut membru al trupului Său, așa că alătură-te unui trup real. Ai fost făcut una, așa că fii una cu un grup real de creștini.

APLICAȚIA COLECTIVĂ: ÎNȚELEGE CORECT ASPECTELE MECANICE ALE CONVERTIRII!

Ce semnificație are acest lucru pentru bisericile noastre? Înseamnă că, în doctrina noastră, înțelegerea corectă a aspectelor mecanice ale mântuirii, menționate mai sus, este extrem de importantă. Avem nevoie de convingeri puternice cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului, cu privire la pocăință și credință. Dezechilibrele în aceste învățături vor conduce la o biserică dezechilibrată și greșită. Ceea ce vei pune în oala convertirii va deveni supă bisericii.

Dacă doctrina pe care o ai în ce privește convertirea este lipsită de o concepție puternică privitoare la *suveranitatea lui Dumnezeu*, predicarea și evanghelizarea pe care le vei practica vor risca să devină manipulative și vor căuta să placă omului. Abordarea pe care o vei avea cu privire la conducerea bise-

ricii va deveni, foarte probabil, pragmatică. Vei risca să te epuizezi pe tine și congregația ta cu un program copleșitor. Practicile voastre cu privire la membralitate vor fi bazate pe drepturi sau beneficii, asemenea unui club. Practicile dării de socoteală și a disciplinei bisericii cel mai probabil vor dispărea. Însăși sfințenia va fi pusă sub semnul întrebării. Și lista continuă.

Dacă doctrinei convertirii îi va lipsi o concepție puternică asupra **responsabilității omului**, cel mai probabil vei ajunge să îți administrezi mediocru darurile, ca și darurile celorlalți membri ai bisericii. Cel mai probabil vei fi ispitit la lenevie în ce privește evanghelizarea și chiar în pregătirea predicilor. Vei comunica tot mai puțină dragoste și compasiune față de cei răniți. Ai putea fi perceput de ceilalți ca un om sever sau aspru. Ai putea suferi de pe urma unei vieți slabe de rugăciune și astfel să te lipsești de toate binecuvântările care altfel ar putea fi ale tale. Vei pune însăși dragostea sub semnul întrebării. Și lista continuă.

Dacă doctrina convertirii este vitregită de o concepție puternică

asupra **pocăinței**, vei fi grabnic în oferirea siguranței mântuirii și lent în a le cere oamenilor să socotească prețul uceniciei față de Hristos. Cel mai probabil vei tolera lumescul și dezbinările din biserică, iar membrii bisericii tale ar putea să tolereze aceste lucruri, pentru că mulți dintre ei vor rămâne superficiali în credință. Nominalismul va fi de asemenea mult mai comun, pentru că harul va fi perceput ca fiind ieftin. În general, biserica va găsi plăcere în a cânta despre Hristos ca Mântuitor, dar nu atât de mult despre Hristos ca Domn și, de aceea, nu va arăta foarte diferită de lume.

Dacă doctrinei convertirii pe care o predici îi lipsește o concepție puternică privitoare la **credință**, vei avea o biserică plină de legalisti anxioși, auto-neprihăniți și care vor dori să placă omului. Cu cât acești membri auto-disciplinați vor avea o părere mai bună despre ei, cu atât mai mult membrii mai puțin disciplinați se vor ascunde în tăcere în păcatele lor tainice și vor învăța constant cum să îi condamne pe alții și pe sine. Transparența va fi rară, iar ipocrizia foarte răspândită. Cei din exterior și fiii rătăcitori nu

vor simți căldura și compasiunea harului adevărat. Preferințele culturale vor fi confundate cu Legea lui Dumnezeu. Bisericii îi va plăcea să cânte despre poruncile lui Hristos, Împăratul, dar nu la fel de mult despre Mielul cel însângerat, un Miel junghiat pentru ei.

Evident, exagerez aceste descrieri. Lucrurile nu se petrec exact în această secvență. Dar ideea de bază în toate aceste exemple scoate în evidență legătura strânsă între convertire și biserică. Dacă convertirea implică în mod necesar un element colectiv sau, mai concret, dacă convertirile individuale produc în mod necesar un popor unit, atunci orice lucru pe care îl vei așeza ca defini-toriu în doctrina convertirii pe care o vei predica va afecta în mod dramatic felul de biserică pe care îl vei obține.

Vrei o biserică sănătoasă? Atunci străduiește-te să înțelegi corect doctrina convertirii, predicând congregației tale toate fațetele ei biblice. Mai mult, asigură-te că structurile și programele bisericii tale sunt în consonanță cu această doctrină puternică și cu multele ei fațete.

DESPRE AUTOR:

Jonathan Leeman este directorul editorial al 9Marks și prezbiter la Capitol Hill Baptist Church în Washington D.C. Îl puteți găsi pe Twitter la @JonathanDLeeman.

CE IMPORTANTĂ PRACTICĂ ARE O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A CONVERTIRII ÎN VIAȚA UNEI BISERICI?

O biserică având o înțelegere biblică a convertirii:

- Va fi atentă în legătură cu persoanele pe care le va accepta ca membri.
- Va cere oricărei persoane care dorește să fie membru să explice Evanghelia.
- Va cerceta dacă există domenii în care nu există pocăință față de păcat.
- Va administra cu atenție botezul și Cina Domnului. Membrii nu vor pune presiuni asupra păstorilor lor să-i boteze pe oameni în grabă și fără cercetare. Cina Domnului va fi apărută într-un mod adecvat, prin aceasta însemnând că persoanele care o administrează vor

explica cine poate și cine nu poate participa la ea.

- Va fi atentă la formele de evanghelizare care ar putea încuraja falsele convertiri, fie că este vorba de manipularea emoțiilor sau prezentarea unei evanghelii diluate.
- Va refuza să trateze cu ușurătate păcatul. Membrii vor căuta să dea socoteală unul față de celălalt, să se încurajeze și chiar să se mustre unul pe celălalt.

De asemenea, membrii bisericii:

- Vor practica disciplina formală a bisericii.
- Vor căuta modalități de a păstra o linie de demarcație clară între biserică și lume, de exemplu prin a rezerva actele publice

de slujire (de ex. Cina) doar pentru membri.

O biserică având o înțelegere nebiblică a convertirii ar putea:

- Să se umple de oameni care au pretins sincer că L-au urmat pe Hristos, dar care n-au experimentat schimbarea radicală pe care Biblia o prezintă drept convertire.

Ar putea să se eticheteze drept biserică de creștini, dar aceștia să nu fie cu adevărat credincioși. Necredincioșii vor privi la acești „creștini” și vor spune, „Ești creștin? Dar trăiești la fel ca și mine! De ce ar trebui să te cred atâta vreme cât viața ta nu este cu nimic diferită?”

UNUL DINTRE CELE MAI MURDARE CUVINTE DIN ZILELE NOASTRE: CONVERTIREA

Brad Wheeler

Recent am fost chemat la firma la care lucrez ca analist financiar pentru a face evaluarea performanțelor pe prima jumătate din an. Directorul meu regional mi s-a adresat cu toate galanteriile, vorbind despre viață și familie, moment în care am menționat în treacăt că urmează să predic în biserica locală în duminica următoare.

Ca și cum ar fi prins din zbor ideea, directorul meu a zâmbit, s-a legănat pe spate în fotoliul lui de piele și s-a lansat într-un monolog despre cât de buni consilieri financiari ar putea fi predicatorii, întrucât ei dețin o „abilitate deosebită de a manevra cuvintele și oamenii”. Predicatorii sunt „cei mai buni investitori”, și așa mai departe.

Am notat cu tristețe părerea lui despre predicatori ca fiind „povestitori”, dar am dat din cap politicoș și am apreciat în mod autentic dorința lui de a-mi vorbi cu politețe. Apoi el s-a lamentat, vorbind cu tristețe de sărmanii „predicatori” pe care îi auzise în contextul lui evreiesc. Totuși, el a continuat spunând că credea cu tărie faptul că eu mă

achitam mai bine de slujba mea în „motivare a altora să fie mai buni”, întrucât „asta e, până la urmă, tot ce trebuie să faci ca predicator”.

Nedorind să pierd oportunitatea mărturisirii Evangheliei (și poate să îl fac să renunțe la ideea că predicatorii sunt niște simpli povestitori), am încercat, chiar dacă nu foarte strălucit, să fac o analogie între ceea ce eu îmi propun în predicare și obiectivele pe care le am în slujba de consilier financiar. La serviciu, eu analizez situația financiară a unei persoane, evaluez pericolele și eventualele capcane din situația sa curentă, și apoi încerc să dirijez acel client pe un drum către siguranță financiară. „Chiar dacă lucrarea de predicare poate fi asemănătoare”, am subliniat eu atunci, „eu îi ajut pe oameni să știe anumite lucruri despre Dumnezeu și despre starea lor spirituală precară, fiind separați de El, apoi îi îndrept către Vestea Bună a Evangheliei, în Isus Hristos.”

Analogia mea n-a avut efectul scontat, sau probabil că și-a atins ținta, căci directorul meu mi-a în-

tors imediat următoarea replică: „Nu cumva tu de fapt încerci să îi *convertești* pe oameni?”

Aș fi putut spune, bazat pe răspunsul lui, că tocmai ce depășisem măsura și îi confirmasem cea mai mare temere: eram unul dintre *acei* creștini. Știi tu, felul acela de creștini care nu respectă credințele personale ale celorlalți, care se amestecă fără sensibilitate în treburile altora și care, cu aroganță, pleacă de la prezumția că ar trebui să gândești la fel ca ei, altfel e de rău.

Evident, directorul meu nu mi-a spus exact aceste lucruri, dar erau scrise toate pe fața lui. I-am spus atunci cu un zâmbet, „Sigur că da. Te surprinde asta?”

N-a știut cum să-mi răspundă, așa că, în minutele care au urmat, am încercat să-l ajut să înțeleagă faptul că Evanghelia nu țintește doar să-i facă pe oameni să se comporte mai bine în exterior, ci ca ei să fie născuți din nou în interior (Ioan 3). Un creștin este acela care se *pocăiește* de păcatele sale și care *crede* în Hristos (Marcu 1:14). Trist

este faptul că ceea ce prietenul meu evreu considera atât de respingător nu consta din porunca lui Hristos ca el să se pocăiască și să creadă, ci că eu predicam altor persoane acest mesaj al convertirii.

CONVERTIREA – UN CUVÂNT MURDAR?

Care este esența acestei întâmplări? Convertirea este un cuvânt murdar. Este scandalos pentru lumea pluralistă și relativistă de astăzi să lupți cu atâta îndârjire pentru un adevăr religios. Acest cuvânt este perceput ca și cum ar duhni de mândrie, aroganță, lipsă de respect, poate chiar ură și violență.

Această percepție este susținută la unison de multe dintre elitele seculare. Vedeta de televiziune Bill Maher crede că creștinismul nu poate fi explicat decât ca o „boală neurologică”[1]. Doar cei mai needucați, neiluminați și necivilizați neanderthalieni ar putea crede și lupta pentru convertirea la credința religioasă, mai ales când vine vorba de creștinism. Pentru astfel de oameni, convertirea este în mod absolut acel lucru de care omul modern nu are nevoie.

Iar Maher pur și simplu spune ceea ce umanismul secular, ca mișcare, a susținut dintotdeauna. Ca să citez din propriul lor manifest, „teismul tradițional... ideea de mântuire... bazată pe simpla afirmare a credinței este dăunătoare, distrăgându-i pe oameni cu speranțele false ale unui rai de după această viață. Mințile rezonabile caută alte modalități de supraviețuire”[2].

Mințile rezonabile... poți auzi înverșunarea picurând din stilou.

Și evident că unii merg mai departe. Ei spun că astfel de încercări de distragere a oamenilor (adică de convertire a lor) de fapt alimentează violența. Într-o scrisoare deschisă adresată Papei Ioan Paul al II-lea, teologul hindus Swami Dayananda Saraswati a subliniat că „convertirea religioasă distruge comunitățile vechi de secole și incită la violență în cadrul acestora. Ea constituie violență și hrănește violența.”[3]

Există un sens în care agreez cu Saraswati. Convertirea forțată, făcută cu sabia – fie că este vorba despre islamul din zilele moderne, fie „creștinismul” din secolul al IX-lea, sub coordonarea lui Charlemagne – va incita la violență. Dar, evident, pentru Saraswati și pentru liderii academici liberali, nu este nimic mai violent, mai provocator și mai dezgustător decât să spui cu glas tare că „Iadul există și oamenii vor suferi conștient pentru o veșnicie, datorită păcatelor lor”. Iată cât de confuză este lumea în care trăim.

Evident, un creștin n-ar trebui să fie prea surprins atunci când lumea batjocorește mesajul lui (chiar dacă n-ar trebui să stărnim o opoziție non-necesară față de Evanghelie, și după aceea să ne lăudăm cu persecuția noastră ca și cum ar fi un titlu de onoare pentru creștini). Noi avem promisiunea că mesajul Crucii nu poate fi decât o nebunie pentru cei care pierd. Și totuși, există un simț al deranjului în anumite cercuri creștine față de teologia „convertiserii”. Rușinați de moștenirea lor, acești autoprocamați creș-

tini încearcă să croiască o cale mai respectabilă și nouă (mai bună) pe care să mergem.

De-a lungul lunilor ce au trecut, Vaticanul și Consiliul Mondial al Bisericilor – care include peste 350 de biserici protestante, ortodoxe și de alte confesiuni – a început să lucreze la un „cod comun privind convertirile religioase”. A fost solicitată chiar și contribuția liderilor musulmani.

Faptul că diferitele părți din acest grup susțin diferite evanghelii ar trebui să ridice imediat semne de întrebare. Evident, speranța lor este „să facă distincția între mărturisire și prozelitism, arătând respect față de libertatea de gândire, de conștiință și față de religia altora, făcând din aceasta principala preocupare în orice discuție dintre oamenii de diferite credințe.”[4]

Concluziile specifice și recomandările acestei comisii probabil că vor fi formulate după câțiva ani, dar există anumite lucruri care sunt foarte clare aici. De exemplu, „respectul” este prețuit mai presus de orice, chiar mai presus de adevăr. Iar modalitatea în care trebuie arătat respect altora constă din a nu face prozeliți (adică să nu cauți convertirea lor) ci doar să aduci mărturie cu privire la adevărul tău, în timp ce apreciezi adevărul celorlalți.

Pe scurt, ceea ce până acum fusese înțeles ca o nevoie radicală de regenerare și convertire, a fost pus deoparte și blamat. Am putea spune că acest cod comun privitor la convertirea religioasă este, în realitate,

doar un cod comun pentru *neconvertire*.

Totuși, se pare că doctrina convertirii este atacată chiar și printre cei ce se pretind evanghelici. Acest lucru ar trebui să ne zguduie și să ne facă să-l considerăm drept complet ilogic. Termenul „evanghelic” provine din cuvântul grecesc tradus prin „veste bună”. Care este această veste bună? Este că noi, cei care suntem în vrăjmășie față de Dumnezeu prin păcatele noastre, putem acum să fim împăcați cu El pe baza morții și învierii lui Hristos, atunci când ne pocăim de păcatele noastre și credem Hristos. Convertirea de la felul nostru anterior de viață și gândire la creștinism este necesară. Acest lucru ar trebui să fie zdrobitor de evident.

Cu toate acestea, Brian McLaren, probabil cel mai important lider al mișcării bisericii emergente, a lansat un apel la reconsiderarea convertirii, pe care am putea să-l denumim chiar o respingere fățișă a acesteia. În lucrarea sa, *A Generous Orthodoxy*, el scria următoarele:

„Totuși, trebuie să adaug faptul că eu nu cred că facerea de ucenici trebuie să fie egală cu facerea de convertiți la religia creștină. Poate fi mai util în multe circumstanțe, chiar dacă nu în toate, să-i ajutăm pe oameni să devină ucenici ai lui Isus și să rămână în contextele lor budiste, hinduse sau evreiești. Ai putea spune că acest lucru este dificil, și sunt de acord. Dar, cum am mai spus, nici în multe dintre contextele religioase „creștine” nu este deloc ușor să fii un ucenic al lui Isus.”[5]

Ni se spune că trebuie să îmbrățișăm alte credințe „intenționat, fără să murmurăm”. Ca să fim corecți, McLaren susține unicitatea creștinismului față de alte religii[6]. Totuși, credința lui într-o „evanghelie care este universal eficace pentru întreg pământul”, lipsa lui de disponibilitate de a „stabili limite ale lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu” cu referire la cei neevanghelizați, și credința lui că trebuie să ne așteptăm în mod continuu să „redescoperim Evanghelia” pe măsură ce ne confruntăm cu alte tradiții religioase, lucru care „ne conduce la acel loc nou, unde niciunul dintre noi n-a mai fost vreodată”, ridică semne de întrebare serioase și importante[7]. Ca să fiu deschis, îmi este dificil să văd felul în care el ar recomanda orice lucru eminent creștin, ca să nu mai vorbesc de lucrurile care sunt pur biblice. În final, ceea ce el propune este izbitor de asemănător cu lucrurile propuse de Vatican și de Consiliul Mondial al bisericilor.

CONVERTIREA – O IDEE BIBILICĂ?

Având în vedere felul în care convertirea aceasta îngustă și bigotă pare să fie portretizată de către ideologia modernă, ar mai trebui să ne luptăm pentru ea, noi, cei care suntem creștini? Cu alte cuvinte, este necesară o doctrină biblică a convertirii?

Evident că da. Deși cuvântul acesta se găsește rar în Noul Testament, ideea de convertire este centrală pentru narațiunea Scripturii.

Termenii obișnuiți din limba ebraică (*shub*) și greacă (*epistrepho*) ce ilustrează convertirea sunt în mod obișnuit traduși prin „întoarcere”. Astfel, citim în Ezechiel 33:11: „Spune-le: ‚Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. *Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?*”.

În mod asemănător, citim în Isaia 55:7: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând”.

În Noul Testament, Pavel spune că Hristos l-a trimis la Neamuri ca să le „deschidă ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate” (Faptele Apostolilor 26:18). De asemenea, el relatează felul cum cei din Tesalonic „de la idoli s-au întors la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului celui viu și adevărat” (1 Tesaloniceni 1:9).

Luca spune despre Ioan Botezătorul: „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor” (Luca 1:16).

Această imagine a convertirii ca „întoarcere” se regăsește de asemenea în chemarea obișnuită și repetată a lui Hristos de a-L urma, ca atunci când El spune: „Dacă voiește cineva să *vină* după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să

Mă *urmeze*” (cf. Matei 16:24; Marcu 8:34; Luca 9:23), sau „Cine nu-și ia crucea lui, și nu *vine* după Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:38). A-L urma pe Hristos este un lucru costisitor. A-ți lua crucea înseamnă să abandonezi totul. Isus îi spune omului care este înrobit față de bogățiile sale: „du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi *vino*, ia-ți crucea, și *urmează-Mă*” (Marcu 10:21). Ucenicului care dorește să-și îngroape tatăl, Isus îi poruncește: „*Vino* după Mine și lasă morții să-și îngroape morții” (Matei 8:22).

CE ESTE ȘI CE NU ESTE CONVERTIREA?

Așadar, ce anume este convertirea? Cum am putea să o descriem pe scurt?

Pocăința și credința

În primul rând, această imagine a convertirii ca întoarcere de la sine și umblare smerită după Dumnezeu, poate fi descrisă în două cuvinte – *pocăință* și *credință*. Convertirea înseamnă pocăință și credință. Prin convertire, noi ne întoarcem mințile, emoțiile și voințele de la slujirea unui idol (eul) la slujirea lui Dumnezeu. Prin credință, noi ne punem apoi încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Lui, crezând asemenea lui Avraam și a tuturor sfinților lui Dumnezeu că Cel ce a promis este credincios. În acest sens, convertirea și pocăința sunt legate inseparabil. Așa cum spunea un autor,

„*Pocăința*, adică abandonarea păcatului și nutrirea unei noi nădejdi, și *credința*, adică în-

toarcerea către Hristos cu credință și încredere, sunt legate una de alta ca și cum ar fi cele două fațete ale aceleiași monede. Cele două sunt răspunsuri *interdependente*, fiecare fiind incompletă fără cealaltă. Astfel, convertirea implică atât o pocăință care crede, cât și o credință care se pocăiește.”[8]

Radicală și costisitoare

În al doilea rând, o chemare la convertire este deopotrivă *radicală* și *costisitoare*. Ea este costisitoare pentru că necesită lepădarea de sine. A-L urma pe Hristos înseamnă să supunem toate plăcerile și dorințele pământești față de voia Lui. Noi înșine, chiar și familiile noastre, trebuie să ocupăm locul secund în fața acestei dedicări necondiționate față de Regele nostru.

Convertirea este radicală pentru că schimbă întunericul cu lumina, idolii morți cu Dumnezeul cel viu, bogăția trecătoare a acestei vieți cu bogățiile durabile ale cerului. Natura radicală a convertirii poate fi observată în același timp în unele dintre cele mai uimitoare convertiri prezentate în cartea Faptelor Apostolilor (Pavel în capitolul 9, Corneliu în capitolul 10, temnicerul din Filipi în capitolul 16). Chiar dacă procesul este încet și n-am putea uneori să identificăm un anume moment din timp când Domnul ne-a scos din tărâmul întunericului și ne-a adus în Împărăția luminii, asta nu înseamnă că schimbarea este mai puțin dramatică și vizibilă. Acel om nu mai este un copil al diavolului, ci a fost înfiat și este copil al lui Dumnezeu (cf. 1 Ioan 3:10).

Nu constă din simplul dialog

În al treilea rând, convertirea nu constă din *simplul dialog* sau simpla conversație. Este trist faptul că acest lucru este adesea greșit înțeles. Dialogul este adesea prezentat ca și cum ar fi un scop în sine. Eu îmi mărturisesc experiențele creștine, tu îți mărturisești experiențele budiste, și evident că amândoi facem acest lucru spre binele celuilalt, întrucât „toți suntem beneficiarii aceleiași îndurări, și luăm parte la același mister.”[9]

Dar nu dialogul este obiectivul nostru, ci convertirea. Evident, nicio convertire nu poate avea loc fără existența unui dialog în limitele respectului, și nicio convertire nu este posibilă dacă Dumnezeu nu inițiază schimbarea supranaturală în inimă. Evident, noi nu plecăm de la un dialog fiind fericiți că prietenul nostru Îl respinge în continuare pe Hristos. Mai degrabă, asemenea profetilor din Vechiul Testament, asemenea lui Hristos și lui Pavel, noi deplângem situația acelor care rămân în păcatele lor și refuză să-L urmeze pe Dumnezeu (cf. Matei 23:7).

Nu este doar o călătorie

În al patrulea rând, convertirea nu este o *călătorie*. Într-o călătorie, persoana care participă la ea poate să se rătăcească și să nu ajungă niciodată la destinație. Ar putea învăța diverse lucruri, dar să nu ajungă niciodată la vreo concluzie. Mulți oameni din zilele noastre spun că această călătorie – simpla învățare, ca exercițiu intelectual – este în ea însăși suficientă.

Dar a călători nu este suficient. Trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să ajungem la destinația finală, căci va veni un timp când Mirele își va face apariția, iar cei care nu sunt alături de El vor fi lăsați în afara nunții (Matei 25:10).

Nu este opțională

În al cincilea rând, chemarea la convertire nu este nici *opțională* și nici *negociabilă*. Autorii biblici nu doar încurajează, ci poruncesc în cei mai indiscutabili termeni ca toți oamenii să se întoarcă și să Îl urmeze pe Dumnezeu, în Hristos. Observați cât de multe porunci se găsesc în versetele de mai sus și că ele sunt însoțite de avertismente corespunzătoare. Eșecul de a ne pocăi și de a ne întoarce la Dumnezeu nu este un aspect minor. În felul acesta, refuzăm viața, preferând moartea, judecata și Iadul.

Și totuși, chemarea la convertire nu este niciodată însoțită de forță fizică, de manipulare sau coerciție. Creștinii ar trebui să convingă și să acționeze folosindu-se de cuvinte, nu de alte instrumente (2 Corinteni 4:1-2). Singura lor „sabie” este Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia vieților lor. Nimic n-ar trebui să fie mai tăios sau mai eficient (cf. Evrei 4:12).

Așadar, cât de necesară este convertirea biblică? Atunci când Pavel și Barnaba s-au aflat la Listra și Derbe, oamenii au fost martori ai minunilor lor și i-au confundat cu zeii greci Zeus și Hermes. Răspunsul lui Pavel și al lui Barnaba ne ajută foarte mult în această chestiune:

„Apostolii Barnaba și Pavel, când au auzit lucrul acesta, și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului, și au strigat: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți de la aceste lucruri deșerte la Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele” (Faptele Apostolilor 14:14-15).

Nu există niciun fel de loc pentru sincretism, nicio amestecare a Evangheliei creștine cu mitologia greacă, cu budismul, hinduismul sau cu orice altceva. Pavel și Barnaba au insistat ca toți oamenii să se întoarcă de la acești dumnezei falși și lipsiți de putere la Dumnezeu cel viu. Ei au insistat asupra necesității absolute a convertirii radicale, din toată inima.

BENEFICIILE PENTRU CREDINCIOȘI

Convertirea stă în însăși esența creștinismului. Dacă o sacrificăm, înseamnă că sacrificăm chiar Evanghelia și vestea bună pe care ea o oferă tuturor. Acesta ar trebui să fie cu siguranță un motiv suficient ca să apărăm o înțelegere clară și robustă a convertirii biblice. Cu voia lui Dumnezeu, vom privi acum mai mult la doctrina teologică și la implicațiile ei.

Dar trebuie să mai spunem ceva? Iată două motive pentru care o înțelegere corectă a convertirii este importantă nu doar pentru Dumnezeu și pentru cei neconvertiți din mijlocul nostru, ci și pentru bună-

tarea noastră spirituală, a credincioșilor.

Smerenia

În primul rând, o înțelegere adecvată a convertirii stimulează smerenia și face ca harul să fie plin de semnificație. Pavel scria: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Coloseni 1:21-22).

Sau haideti să-l vedem pe Petru vorbind pe același subiect: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18).

Ce eram noi? Înaintea convertirii, eram străini, pângăriți și vrăjmași ai lui Dumnezeu. Iar acesta nu este vreun limbaj metaforic sau hiperbolic. Noi ne îngrijorăm de atacuri teroriste, investim în sisteme de alarmă scumpe pentru casele noastre, și ne baricadăm mașinile cu sisteme de protecție – toate în încercarea de a ne simți în siguranță. Dar imaginează-ți pentru o clipă ce ar însemna ca Dumnezeu universului să fie vrăjmașul tău. Biblia spune că noi ne aflăm în realitate în vrăjmășie cu Dumnezeu și, mai mult decât atâta, și El cu noi! (cf. Iacov 4:4)

Cum am putea să explicăm astfel durerea, agonia și mânia de la Cruce, dacă nu prin faptul că Dumnezeu stinge acolo propria

mânie îndreptată către noi, vrăjmașii sfințeniei și ai dreptății Sale?

Dacă convertirea nu este necesară, atunci nici Crucea nu este.

Trebuie să predicăm Evanghelia în mod repetat față de noi înșine, amintindu-ne cu toată smerenia ceea ce merităm și apoi bucurându-ne de harul uimitor pe care Dumnezeu l-a manifestat față de noi, împăcându-ne cu Sine prin crucea lui Hristos.

Misiunea

În al doilea rând, o înțelegere corectă a convertirii hrănește străduințele noastre misionare. Lumea se află în pericol. Se dă o bătălie spirituală pentru sufletele oamenilor. Satanei nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să vadă biserica de astăzi atrasă în lenevie prin a sugera că, până la urmă, convertirea radicală la creștinism nu e atât de necesară. „Evident”, spun vocile exclusivismului sau ale universalismului, „ar putea fi de preferat să facem apel la convertire, dar este ea oare cu adevărat necesară? Poate fi de preferat un bilet la clasa întâi față de unul la clasa a doua, dar indiferent de clasa la care călătoresc, călătorii ajunge la aceeași destinație, nu-i așa? Așa că trebuie să-i lăsăm pe oameni așa cum sunt”. Prin definiție, atât exclusivismul (care spune că anumiți „creștini anonimi” ar putea fi salvați prin Hristos, chiar dacă ei nu s-au pocăit în mod conștient și nu au crezut în El), cât și universalismul (care spune că toți oamenii vor fi mântuiți), distrug

mărturia biblică și imboldul nostru pentru misiunea globală.

Am face bine să ne amintim aceste cuvinte ale lui Hristos:

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13:47-50).

Doar în Hristos suntem înviați și împăcați cu Dumnezeu (cf. 1 Corinteni 15:23). Astfel, este absolut necesar ca orice creștin să predice această chemare la convertire, explorându-i pe toți să se împace cu Dumnezeu prin Hristos (cf. 2 Corinteni 5:17-21).

CONCLUZIE: EȘTI UNUL DINTRE ACEI/CREȘTINI?

„Nu cumva tu de fapt încerci să îi *convertești* pe oameni?” Acele momente petrecute în compania șefului meu n-au fost prea confortabile. Nimeni nu vrea să mărturisească Evanghelia doar pentru a primi înapoi acea privire morții și ororii care strigă – „tu chiar crezi acele lucruri... despre Dumnezeu... despre mine? Cum ai putea crede asta?!”

Evident că eu nu mă bucur atunci când astfel de situații își fac apariția, după cum nici alți oameni nu găsesc plăcere în așa ceva. Și totuși, Evanghelia prezintă două căi

dialectic opuse de a trăi. Noi suntem mântuiți sau nemântuiți, convertiți sau neconvertiți, oi sau capre, închinători la Dumnezeu sau idolatri, copii de Dumnezeu sau copii ai celui rău, pe calea cea strâmtă sau pe calea cea largă, în întuneric sau în lumină, destinați Raiului sau condamnați la Iad. Noi respingem sau ignorăm această doctrină cu prețul propriilor noastre veșnicii.

Robert Duncan Culver spunea foarte bine următoarele:

„Convertirea este la fel de importantă pentru experiența și lucrarea oricărui slujitor al Cuvântului și pentru orice mărturie creștină autentică, după cum este nașterea pentru un bebeluș sau oxigenul pentru foc. Fără ea, noi nu suntem nimic în Împărăția lui Dumnezeu și, așa cum Isus a spus, suntem destinați să fim aruncați din el pentru ca, asemenea buruienilor din câmpul cu grâu de la vremea secerșului, să fim îndepărtați și arși în focul unde va fi «plânsul și scrâșnirea dinților» (Matei 13-36-42)”. [10]

Nu îți căuta scuze. Fii unul dintre *acei* creștini. Convertirea poate fi un cuvânt murdar pentru veacul acesta, dar dacă este așa, atunci este acel cuvânt murdar pe care creștinii trebuie să îl predice cu toată pasiunea și cu tot curajul.

Dincolo de asta, ce alternativă avem? Să le spunem oamenilor că această lume este suficientă? Că viețile lor egoiste, deșarte, zdrobite de dependențe și lipsite de sens sunt în regulă așa cum sunt? Că a fi

înnoți după chipul lui Dumnezeu   Nu-mi pot imagina nimic mai
nu este un lucru atât de necesar?   descurajator și mai aducător de
condamnare!

DESPRE AUTOR:

Brad Wheeler este păstor senior la University Baptist Church în Fayetteville, Arkansas.

NOTE BIBLIOGRAFICE

[1]. A se vedea http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=42906. Contextul mai larg este următorul: „Noi suntem o națiune care este lipsită de iluminare tocmai datorită religiei. Eu cred asta. Cred că religia îi împiedică pe oameni să gândească. Și cred că asta justifică nebuniile pe care le vedem în jurul nostru. Cred că aceste zboruri de avioane în clădiri au fost acțiuni motivate religios. Cred că religia este o boală neurologică.” În interviul dat, Maher continuă spunând: „Eu nu urăsc America. Iubesc America. Sunt doar revoltat de faptul că ea a ajuns controlată de oameni precum evanghelicii, de oameni care nu cred în știință și rațiune. Ne aflăm în secolul XXI. Îți mai spun ceva, prietene, viitorul nu aparține evanghelicilor.”

[2]. A se vedea <http://www.americanhumanist.org/about/manifesto2.html>

[3]. A se vedea http://www.maaber.50megs.com/eighth_issue/open_letter_e.htm

[4]. A se vedea declarația de presă la <http://www2.wcc-coe.org/pressreleasesen.nsf/index/pr-06-12.html>

[5]. Brian McLaren, *A Generous Orthodoxy: Why I Am a Missional, Evangelical, Post/Protestant, Liberal/Conservative, Mystical/Poetic, Biblical, Charismatic/Contemplative, Fundamentalist/Calvinist, Anabaptist/Anglican, Methodist, Catholic, Green, Incarnational, Depressed-yet-Hopeful, Emergent, Unfinished CHRISTIAN* (Grand Rapids: Zondervan, 2004, paperback), 293.

[6]. Ibid, 283 și 295.

[7]. Ibid, 124, 294, 293. În plus, atunci când a fost întrebat de exclusivitatea Evangheliei (care necesită o convertire la Hristos prin contrast cu o evanghelie „inclusivă” sau „universală”, care oferă speranță tuturor, inclusiv celor neconvertiți în această viață), McLaren pur și simplu spune că astfel de întrebări sunt „arme de distragere a masei”. El respinge întrebarea și refuză să răspundă. Trist este că și lipsa unui răspuns este un răspuns. A se vedea *A Generous Orthodoxy*, 42.

[8]. Bruce Demarest, *The Cross and Salvation* (Wheaton: Crossway Books, 1997), 263-4.

[9]. Brian McLaren, *A Generous Orthodoxy*, 291.

[10]. Robert Duncan Culver, *Systematic Theology*, (Christian Focus Publications, 2005), 700.

CONVERTIREA ÎN NOUL TESTAMENT

Thomas R. Schreiner

Convertirea poate fi definită ca întoarcerea de la păcat către Dumnezeu. Poate că versetul clasic care surprinde bine această definiție este 1 Tesaloniceni 1:9: „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut, și cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat”. Aici vedem prezentate clar cele două elemente ale convertirii, anume întoarcerea către Dumnezeu și îndepărtarea de idoli.

CONVERTIREA ÎN NOUL TESTAMENT: DE LA PROMISIUNE LA REALITATE

Narațiunea biruinței lui Dumnezeu asupra șarpelui, promisă în Vechiul Testament (Geneza 3:15), devine o realitate în Noul Testament. Vechiul Testament promise se un nou legământ, o nouă creație, un nou exod și inimi noi pentru poporul lui Dumnezeu.

Există apoi o împlinire a tuturor acestor promisiuni inaugurată prin viața, moartea și învierea lui Isus Hristos, care sunt propovăduite în Noul Testament.

Convertirea în Evangheliile sinoptice

În Evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca), lucrarea mântuitoare făcută de Dumnezeu și promisă în Vechiul Testament este prezentată prin expresia „Împărăția lui Dumnezeu”. Împărăția lui Dumnezeu joacă un rol central în Evangheliile sinoptice, dar trebuie să înțelegem în același timp și faptul că Împărăția are ca implicație convertirea. Cele două elemente ale convertirii mai pot fi descrise și prin termenii pocăinței și credinței. Așa cum citim în Marcu 1:14-15, „Isus a venit în Galileea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie”” (cf. Matei 4:17). Vestea bună a întoarcerii din exil propovăduită de către Isaia, vestea bună a împlinirii promisiunilor mântuitoare ale lui Dumnezeu – va fi un prilej de bucurie doar pentru cei care se pocăiesc de păcatele lor și care cred în Evanghelie.

În scrierile sinoptice, Evanghelia se concentrează pe moartea și învierea lui Isus, fiindcă patimile și învierea lui Isus domină narațiunea în toate cele trei cărți. Este punctul central al narațiunii! Nu există Împărăție fără Cruce. Isus a venit pentru a „mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21), iar această mântuire este realizată doar prin moartea Lui în locul lor, prin care El „Și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28; cf. Marcu 10:45). Sunt unii care vorbesc despre împărăție dar spun foarte puține despre convertire, însă până și o scurtă privire aruncată asupra Evangheliilor sinoptice demonstrează faptul că subiectul convertirii este unul fundamental. Nimeni nu poate intra în Împărăție fără convertire (Marcu 10:17-31).

Convertirea în Evanghelia după Ioan

Centralitatea convertirii este de asemenea evidentă în Evanghelia după Ioan. Fără îndoială, Ioan a scris Evanghelia așa încât oamenii să „creadă că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să

aibă viața în Numele Lui” (Ioan 20:31). Ioan folosește verbul „a crede” de 98 de ori, subliniind astfel importanța acestei teme în Evanghelia scrisă de el. Nici credința nu este prezentată pasiv în Evanghelia după Ioan. El folosește o mulțime de termeni pentru a surprinde profunzimea și acțiunea credinței: credința este descrisă ca și cum mănânci, bei, vezi, auzi, te supui, rămâi, vii, intri, primești și ascuți. Natura radicală a convertirii este exprimată prin variatele verbe pe care Ioan le folosește pentru a descrie ce înseamnă să crezi că Isus este Hristosul. Așadar, convertirea se află în însăși centrul mesajului Evangheliei după Ioan. Viața veșnică (viața în veacul viitor) aparține doar acelora care cred în Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Cu alte cuvinte, doar cei convertiți se pot bucura de viața veșnică.

Convertirea și Împărăția lui Dumnezeu în Faptele Apostolilor

Din discuția anterioară, pare clar faptul că tema convertirii joacă un rol central în Evanghelii, dar putem trage aceeași concluzie și din cartea Faptelor Apostolilor. În această carte, descoperim un număr de predici în cadrul cărora Evanghelia este explicată audienței (de ex. Faptele Apostolilor 2:14-41; 3:11-26; 13:16-41). Cei care ascultă sunt îndemnați să se pocăiască (Faptele Apostolilor 2:38; 3:19; 8:22; 17:30; 26:20), lucru care este definit și ca „întoarcere” la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 3:19; 9:35, 40; 11:21; 14:15; 15:19; 26:18, 20; 28:27). Mesajul Evangheliei implică

o chemare urgentă la lepădarea păcatului și a vieții vechi. În același timp, cei care aud Vestea Bună sunt chemați să creadă (Faptele Apostolilor 16:31; 26:18). Fără îndoială, cuvântul „a crede” este folosit de aproape 30 de ori în Faptele Apostolilor pentru a-i descrie pe creștini, indicând ideea că ceea ce îi caracterizează pe cei ce aparțin lui Hristos este credința.

Nu poate fi surprinzător faptul că convertirea joacă un rol major în Faptele Apostolilor, întrucât această carte prezintă răspândirea Evangheliei din Ierusalim până la Roma (Faptele Apostolilor 1:8; cf. 1:6; 14:22). În același timp, trebuie observat că Împărăția lui Dumnezeu este la rândul ei o temă majoră în Faptele Apostolilor. Ea încadrează cartea de la început (Faptele Apostolilor 1:3) și până la sfârșit (Faptele Apostolilor 28:31). Pavel a predicat Împărăția în Roma (20:35; 28:23, 31), iar Filip „propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 8:12), demonstrând că Împărăția este centrată pe Evanghelie. Evanghelia care a fost propovăduită i-a chemat pe ascultători, așa cum am văzut mai sus, la pocăință și credință. Astfel, avem încă o dovadă a faptului că doctrina convertirii este fundamentală pentru orice propovăduire a Împărăției. Restaurarea lumii în stăpânirea lui Dumnezeu este nădejdea glorioasă a credincioșilor, dar ea aparține doar acelora care s-au pocăit și au crezut, căci doar ei se vor bucura de lumea cea nouă care va veni. Cei care refuză să creadă, așa cum subliniază

Faptele Apostolilor în mod frecvent, vor fi judecați.

Convertirea în scrierile lui Pavel

Pavel nu folosește foarte des expresia „Împărăția lui Dumnezeu”, dar perspectiva lui escatologică este bine-cunoscută, și intră în acord cu caracterul escatologic al Împărăției. Asemenea Evangheliilor, el propovăduiește o escatologie de tipul *deja/nu încă*. Mulți teologi subliniază faptul că credința și pocăința sunt teme cruciale în epistolele pauline. Pavel ne învață adesea că justificarea și mântuirea sunt obținute doar prin credință (cf. Romani 3:21-4:25; 9:30-10:17; 1 Corinteni 15:1-4; Galateni 2:16-4:7; Efeseni 2:8-9; Filipeni 3:2-11). El nu folosește atât de des cuvântul *pocăință*, dar nici nu este complet absent (de ex. în Romani 2:4; 2 Corinteni 3:16; 1 Tesaloniceni 1:9; 2 Timotei 2:25). Pavel folosește mulți termeni pentru a desemna lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu în Hristos, inclusiv mântuire, justificare, răscumpărare, împăcare, înfiere, propițiere, și așa mai departe. Este indiscutabil faptul că lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu în Hristos joacă un rol major în teologia paulină, dar o astfel de mântuire este dată doar celor care cred, doar celor care sunt convertiți.

Conform lui Pavel, credințioșii așteaptă cu nerăbdare întoarcerea lui Isus Hristos și restaurarea creației (Romani 8:18-25; 1 Tesaloniceni 4:13-5:11; 2 Tesaloniceni 1:10), și totuși doar cei care sunt convertiți aparțin noii creații care vine. De aceea, Pavel se străduiește în mod intens să răspândească Evanghelia

către Neamuri (Coloseni 1:24-2:5), să ducă Evanghelia la cei care n-au auzit-o niciodată (Romani 15:22-29), așa încât și ei să fie printre cei mântuiți.

Convertirea în epistolele generale

Restul epistolelor Noului Testament sunt scrieri ocazionale, care au tratat situații specifice. Totuși, importanța convertirii este și aici statuată sau prezentată implicit. De exemplu, descoperim în Epistola către Evrei că doar cei care cred și ascultă de Dumnezeu vor intra în odihna de la sfârșitul veacului (Evrei 3:18-19; 4:3; 11:1-40). Iacov a fost adesea înțeles greșit, dar dacă este interpretat corect, el ne învață că o credință însoțită de pocăință este totdeauna necesară în vederea justificării (Iacov 2:14-26). Tot așa, Petru ne învață că mântuirea este prin credință (1 Petru 1:5; 2 Petru 1:1), iar 1 Ioan a fost scrisă pentru

a-i asigura pe cei care cred de faptul că au viața veșnică (1 Ioan 5:13).

Convertirea în Apocalipsa

Cartea Apocalipsa culminează această narațiune, asigurându-i pe credincioși de faptul că Împărăția lui Dumnezeu, care a venit deja în Isus Hristos, va fi adusă la finalitate. Cei care practică răul și se compromit cu fiara vor fi judecați pe vecie, dar cei care perseverază până la sfârșit în credință vor intra în cetatea cerească, adică în noul Ierusalim. Apocalipsa subliniază faptul că doar cei care se pocăiesc vor găsi viața (Apocalipsa 2:5, 16, 21, 22; 3:3, 19; 9:20-21; 16:9, 11).

NU TEMA CENTRALĂ, DAR FUNDAMENTALĂ PENTRU ÎNTREAGA NARAȚIUNE

Dacă ar fi să tragem o linie, trebuie să spunem că, în mod cert, convertirea nu este tema centrală a

Scripturii. Credincioșii au fost creați pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și pentru a se bucura de El pe vecie, iar noi ne bucurăm de El și Îl glorificăm atât în această lume, cât și în lumea viitoare.

Totuși, convertirea este un element fundamental pentru narațiunea biblică, întrucât doar cei care sunt convertiți se vor bucura de noua creație. Ființele omenești trebuie să se întoarcă de la păcat către Dumnezeu pentru a fi mântuite. Oamenii trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să creadă în Evanghelia lui Isus Hristos cel crucificat și înălțat. Va fi de puțin folos cuiva să descopere în ziua de apoi că a contribuit într-o modalitate minoră sau chiar într-una semnificativă la îmbunătățirea acestei lumi, oricât de util ar fi acest lucru, dacă acea persoană nu a fost convertită.

DESPRE AUTOR:

Thomas R. Schreiner este profesor de interpretarea Noului Testament la The Southern Baptist Theological Seminary în Louisville, Kentucky și păstor cu predicarea la Clifton Baptist Church. Îl puteți găsi pe Twitter la @DrTomSchreiner.

CE ESTE CONVERTIREA?

Convertirea este o întoarcere la 180° în viața unei persoane. Este întoarcerea întregii persoane de la păcat către Hristos, spre mântuirea sufletului. Este întoarcerea de la închinarea la idoli la închinarea față de Dumnezeu cel adevărat. Este întoarcerea de la justificarea de sine la justificarea lui Hristos. Este întoarcerea de la autoguvernare la stăpânirea lui Dumnezeu.

Convertirea este ceea ce se petrece atunci când Dumnezeu trezește un om care este mort spiritual și îl face capabil să se pocăiască de păcatele sale și să aibă credința în Hristos.

- Atunci când Isus ne cheamă să ne pocăim și să credem, El ne cheamă la convertire. Ea reprezintă o schimbare radicală în ceea ce noi credem și facem (Marcu 1:15).
- Atunci când Isus ne cheamă să ne luăm crucea și să Îl urmăm, El ne cheamă la convertire (Luca 9:23).
- Pentru ca noi să ne pocăim, Dumnezeu trebuie să ne dea o viață nouă, inimi noi și credință (Efeseni 2:1; Romani 6:17; Coloseni 2:13; Ezechiel 36:26; Efeseni 2:8; 2 Timotei 2:25).

Convertirea **nu** este:

- **Un eveniment unic fără implicații cu privire la felul în care trăim.** Convertirea *are* loc într-un moment unic, dar acesta este un moment al *schimbării radicale*. Viața noastră ar trebui să arate diferit după aceea. Începe o nouă bătălie.
- **O călătorie fără destinație.** Convertirea poate fi precedată de un lung proces, în cazul unor persoane, dar ea întotdeauna va implica o decizie hotărâtă de a se pocăi de păcat și de a-și pune credința în Hristos, lucru care este rezultatul imediat al faptului că Dumnezeu dă o viață nouă unui păcătos mort spiritual.
- **Opțională.** Faptele Apostolilor 17:30 spune că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. Convertirea nu poate fi niciodată forțată, dar este absolut necesară pentru a putea fi mântuiți.
- **O simplă conversație.** Chiar dacă creștinii ar trebui să comunice Evanghelia cu smerenie, obiectivul nostru nu constă dintr-o simplă informare sau un simplu schimb plăcut de informații. Noi trebuie să îi chemăm pe *toți oamenii* să se pocăiască de păcatele lor și să își pună credința în Hristos, spre mântuirea sufletelor lor.
- **Repetarea unei rugăciuni după dictare.** Convertirea implică în mod sigur rugăciunea, dar trebuie să fim atenți să nu îi ispitim pe oameni să-și pună credința într-un set anume de cuvinte, ci în Hristos.

(Acest material a fost extras în mare parte din articolul lui Brad Wheeler din prezentul număr al revistei noastre).

CONVERTIREA ȘI ISTORIA POPORULUI ISRAEL

Thomas R. Schreiner

Aproape orice persoană din zilele noastre subliniază faptul că ceea ce avem în Biblie este o narațiune, și pe bună dreptate. Ea a fost adesea descrisă ca narațiunea creației, căderii, răscumpărării și a împlinirii finale. Ea trece de la creație la noua creație.

Dar unde se potrivește convertirea în această narațiune? Ea aparține acelei componente care implică răscumpărarea.

Evident, nu convertirea este tema centrală a narațiunii – ceea ce este central este scopul pentru care oamenii sunt convertiți, și pentru care ei au fost și creați. Așa cum spune Mărturisirea de la Westminster, noi am fost creați „să-L glorificăm pe Dumnezeu și să ne bucurăm veșnic de El”. Există o lume nouă care va să vină, și acolo noi vom domni cu Hristos pe vecie și Îi vom vedea fața (Apocalipsa 22:4).

În același timp, convertirea este un element fundamental al acestei narațiuni, întrucât fără ea noi nu vom fi parte din noua creație a lui Dumnezeu. Narațiunea biblică ara-

tă destul de clar faptul că Îl vom lăuda veșnic pe Dumnezeu în cetea cerească deoarece ne-a răscumpărat, ne-a salvat din stăpânirea întunericului și ne-a inclus în Împărăția Fiului Său preaiubit. Noi nu vom uita niciodată lucrarea hotărâtă și mântuitoare a lui Dumnezeu, săvârșită în viețile noastre prin crucea lui Hristos și prin învierea Lui. Acestea vor fi întotdeauna elementul central al laudelor noastre.

Întrucât istoria poporului Israel ocupă vasta majoritate a narațiunii biblice, aș vrea să ofer o scurtă schiță care demonstrează de ce convertirea este un element fundamental al narațiunii.

CONVERTIREA ȘI ISTORIA ISRAELULUI

Istoria poporului Israel începe în realitate cu Adam. Adam și Eva au fost creați pentru a aduce slavă lui Dumnezeu, stăpânind în lume la porunca Lui (Geneza 1:26-28). Ei trebuiau să fie vice-regenții Lui în lumea pe care El o crease. Ei trebuiau să-și exerseze dominația sub

domnia lui Dumnezeu prin a crede și a asculta de instrucțiunile Lui. Dar ei s-au răzvrătit împotriva domniei lui Dumnezeu, închinându-se la propriile ființe, în calitate de creaturi, în loc să aducă laude și mulțumiri Creatorului. Ca rezultat al neascultării lor, Adam și Eva au murit (Geneza 2:17). Ei s-au separat de Dumnezeu din momentul păcatului lor și au avut garanția morții veșnice dacă nu aveau să se pocăiască.

Ulterior păcatului lor, nevoia fundamentală a lui Adam și Eva a fost aceea de a fi convertiți. Cu greu ar fi putut să stăpânească lumea la porunca lui Dumnezeu și să ducă mai departe binecuvântările Lui peste tot pământul, dacă nu aveau o relație corectă cu El.

Totuși, Dumnezeu a promis că sămânța femeii avea să biruie șarpele și sămânța șarpelui (Geneza 3:15). Istoria timpurie a omenirii demonstrează răutatea radicală a ființelor omenești. Toți oamenii intră în lume în calitate de fii și fiice ai lui Adam (Romani 5:12-19) și

sămânță a șarpelui (Matei 13:37-38; Ioan 8:44; 1 Ioan 5:19). Doar cei care experimentează harul mântuitor al lui Dumnezeu vor fi eliberați de sub stăpânirea Satanei. De exemplu, Cain a arătat de ce parte s-a situat prin a-l ucide pe neprihănitul Abel (Geneza 4:1-6).

Cât de puternice erau forțele răului? Până la Noe, pe fața pământului rămăseseră doar opt ființe neprihănite! Ființele omenești erau profund înrăite, iar Geneza 6:5 atestă cât de adânc pătrunsese păcatul în ființa omenească. Sămânța șarpelui ajunsese să cuprindă întreaga lume, dar Dumnezeu și-a arătat sfințenia și domnia prin a-i distruge pe păcătoși cu un potop. Apoi avem de-a face cu un nou început, dar cu greu am putea spune că situația s-a îmbunătățit cu ceva, întrucât inimile oamenilor nu fuseseră schimbate (Geneza 8:21). Circumstanța evenimentelor de la turnul Babel (Geneza 11:1-9) arată că noua creație nu fusese instituită cu acel prilej. Lumea nu era dominată de ființe omenești care să Îl iubească pe Domnul. Noua creație nu putea să vină fără o inimă nouă.

Răspândirea oamenilor și judecata făcută la Babel a fost urmată de chemarea lui Avraam (Geneza 12:1-3). Încă odată, vedem un om într-o lume rea. Dar acest singur om a fost chemat de Dumnezeu și a primit promisiunea binecuvântării. Canaanul avea să fie, dacă este să ne exprimăm așa, noul Eden, iar Avraam a fost, în anumite privințe, un Adam. Copiii lui Avraam aveau să fie copiii lui Dumnezeu, iar binecuvântarea dată lui Avraam avea în

final să se răspândească peste întreaga lume. Ființele omenești aveau să stăpânească sub domnia lui Dumnezeu, întocmai cum fuseseră chemați să facă Adam și Eva.

Ceea ce este remarcabil aici este cât de mult timp ia narațiunii ca să se deschidă progresiv. Promisiunile n-au fost împlinite vreme de aproape 2000 de ani! Cartea Geneza se concentrează pe nașterea copiilor lui Avraam, Isaac și Iacov. Acești bărbați nu au moștenit țara Canaanului și cu siguranță că n-au văzut binecuvântarea răspândindu-se în întreaga lume.

Narațiunea avansează de la Exod până la Deuteronom, relatând eliberarea Israelului din robia egipteană (Exod 1:15). Dumnezeu avea acum să îplinească promisiunea multor copii — populația Israelului exploda. Domnul îi eliberase din Egipt pentru a-i aduce într-un fel nou de Eden, țara Canaanului. În această țară, stăpânirea împărătească a lui Dumnezeu peste poporul Său avea să fie exprimată mai clar, iar națiunile trebuiau să vadă neprihănirea, pacea și prosperitatea unui popor care trăia sub stăpânirea lui Dumnezeu. Dar generația care a părăsit Egiptul n-a ajuns niciodată în această țară (Numeri 14:20-38). Ei au refuzat să-și pună credința în promisiunea lui Dumnezeu, chiar și după ce au văzut marea eliberare din Egipt și toate minunile și semnele lui Dumnezeu. Majoritatea celor din poporul Israel care au fost eliberați din Egipt au fost încăpățânați și răzvrățiți, și nu L-au cunoscut cu adevărat pe Domnul (cf. 1 Corinteni 10:1-12;

Evrei 3:7-4:11). Inimile lor aveau nevoie să fie circumcise – adică convertite – așa încât să-L iubească pe Domnul și să se teamă de El (Deuteronom 30:6), alipindu-se de El ca Dumnezeu al lor și umblând în toate căile Lui.

Copiii care s-au născut după generația din pustie au avut succes acolo unde generația anterioară a eșuat. Iosua și Israel au crezut în Domnul și L-au ascultat, moștenind țara Canaanului promisă lui Avraam (Iosua 21:45; 23:14). Acum, Israelul era liniștit să trăiască în noul lui Eden și era chemat să arate frumusețea și gloria trăirii sub stăpânirea lui Iahve. Dar a existat totuși un vierme în miezul mărilor. Ascultarea Israelului față de Domnul a fost de scurtă durată. Conform cărții Judecători, Israelul n-a reușit să devină o binecuvântare pentru celelalte națiuni, ci dimpotrivă, le-a imitat în rău. Ei s-au dedat căilor păgâne. Domnul a continuat să-și elibereze poporul atunci când ei s-au pocăit, și totuși inimile lor au rămas neschimbate, căci israeliții au continuat să se întoarcă la păcatele lor.

Ce ar fi trebuit să facă Israelul? Trecuseră aproape 1000 de ani de la promisiunea făcută lui Avraam. Israelul avea acum o populație numeroasă și trăia în țara promisă, dar promisiunile binecuvântării globale nu erau nici pe departe împlinite. Israelul a dorit un rege, convins că acesta îi va elibera de vrăjmașii lor, la fel cum făceau regii celorlalte națiuni (1 Samuel 8:5). Când Saul a fost numit rege, el a fost, asemenea lui Avraam, într-un

anume fel, un nou Adam rânduit de Dumnezeu să conducă Israelul spre gloria lui Dumnezeu. Dar, asemenea lui Adam, Saul s-a răzvrătit împotriva Domnului și, ca urmare, a fost îndepărtat de pe tron (1 Samuel 13:13; 15:22-23). Stăpânirea Domnului peste Israel n-a fost împlinită sub domnia lui Saul. Apoi Dumnezeu l-a uns pe David ca rege și, spre deosebire de Saul, el a fost un om după inima lui Dumnezeu, conducând națiunea spre gloria lui Dumnezeu (1 Samuel 13:14). Totuși, adulterul lui David cu Bat-Șeba și uciderea lui Urie au demonstrat că nu el avea să fie agentul prin care binecuvântările lui Dumnezeu urmau să se răspândească peste întreaga lume (2 Samuel 11).

Când Solomon s-a urcat pe tron, paradisul noii creații părea să fie foarte aproape (2 Împărați 2:13-46). Pacea a caracterizat domnia lui, și a reușit să construiască un templu impunător pentru Domnul (2 Împărați 3-10). La început, Solomon a condus poporul cu înțelepciune și în frică de Domnul, dar el s-a depărtat apoi de Domnul și a căzut în idolatrie (1 Împărați 11). Drept rezultat, poporul a fost divizat în două împărății: Israel în partea de nord, și Iuda în partea de sud (1 Împărați 12). Acest lucru a fost începutul unei lungi alunecări în păcat, care a culminat cu exilul Israelului de către asirieni în anul 722 î.d.Hr. și al lui Iuda de către babilo-

nieni în anul 586 î.d.Hr. (2 Împărați 17:6-23; 24:10-25:26). Trecuseră aproape 1500 de ani de la chemarea lui Avraam. Țara promisă, sămânța și binecuvântările date lui Avraam nu erau nici pe departe împlinite. Israelul nu mai era în țara promisă, ci în exil. În loc să fie o binecuvântare pentru toată lumea, Israelul devenise asemenea lumii.

De ce se afla Israel în exil? Care era problema? Profetii predicaseră în mod repetat că Israelul se afla în exil datorită păcatelor lor (ex. Isaia 42:24-25; 50:1; 58:1; 59:2, 12; 64:5). În Isaia, Domnul promite un nou exod și o nouă creație. Dar acest nou exod și nouă creație aveau să vină doar prin iertarea păcatelor (Isaia 43:25; 44:22), iar această iertare avea să devină realitate prin moartea Robului Domnului (Isaia 52:13-53:12).

Ieremia subliniază aceleași adevăruri. Israelul avea nevoie de o inimă circumcisă (Ieremia 4:4; 9:25). Cu alte cuvinte, ei aveau nevoie să fie regenerați și convertiți. Ieremia procește că un nou legământ va fi instaurat, prin care Domnul va scrie legea Lui în inimile poporului Său, făcându-i capabili să Îl asculte (Ezechiel 36:25-27). Inimile lor schimbate vor fi un rezultat al lucrării Duhului Sfânt și, drept consecință, Israel va umbla pe căile lui Dumnezeu și va păzi poruncile Lui.

Israelul s-a întors din exil în anul 536 î.d.Hr., dar marile promisiuni ale profetilor nu au fost împlinite complet. Israelul s-a luptat în vremea profetilor Hagai, Zaharia, Ezra, Neemia și Maleahi. Lucrarea promisă a Duhului Sfânt încă nu își făcuse apariția. Ei așteptau un Împărat. Așteptau sosirea noii creații.

FĂRĂ CONVERTIRE NU EXISTĂ BINECUVÂNTARE PENTRU ISRAEL SAU PENTRU LUMEA ÎNTREAGĂ

Istoria poporului Israel ne arată că noua creație și noul exod nu pot să aibă loc fără iertarea păcatelor și fără o inimă circumcisă. Promisiunile date lui Avraam nu se puteau realiza datorită păcatului și răzvrătirii Israelului. Istoria națiunii este marcată de neascultare repetată și de un refuz de a face voia lui Dumnezeu. Israelul avea nevoie disperată ca păcatele să îi fie iertate, iar Isaia ne arată că o astfel de iertare avea să fie realizată prin suferințele Robului din Isaia 53. De asemenea, Israelul avea nevoie de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt pentru a fi salvat. Avea nevoie să fie convertit. Convertirea este un lucru fundamental pentru istoria Israelului, întrucât binecuvântările promise Israelului și lumii nu pot fi vreedată ale lor în lipsa convertirii.

DESPRE AUTOR:

Thomas R. Schreiner este profesor de interpretarea Noului Testament la The Southern Baptist Theological Seminary în Louisville, Kentucky și păstor cu predicarea la Clifton Baptist Church. Îl puteți găsi pe twitter la @DrTomSchreiner.

EVANGHELIZAREA „CONVERTIȚILOR”

Bob Johnson

Unele dintre cele mai evidente oportunități evanghelice sunt legate de oamenii care sunt membri în bisericile noastre. Deja ai o relație cu ei. Deja ai avantajul faptului că le vorbești în mod consecvent despre Evanghelie. De asemenea, ai anumite oportunități rânduite de Dumnezeu de a-i îndrepta în mod personal către Hristos.

Pavel i-a avertizat pe prezbiterii bisericii din Efes că vor veni lupi răpitori între ei, care vor căuta să provoace mari daune turmei (Faptele Apostolilor 20:29). Hristos a avertizat mai multe biserici în Apocalipsa 2-3 asupra faptului că aveau necredincioși printre ei. Dacă aceste biserici aveau necredincioși dintre ei, probabil că și noi avem astfel de oameni printre noi. Dar cum să îi evanghelizăm?

CUM SĂ ÎI EVANGHELIZEZI PE MEMBRII NECONVERTIȚI

Plec de la prezumția că predici Evanghelia credincios și conștiincios și că îi îndrepti pe oamenii din biserică ta către Hristos. Efectul

predicării credincioase a Evangheli-ei este asemenea unui explozibil: are o modalitate de a da la o parte totul. Dar, pentru a cuceri, ai nevoie și de trupe terestre. Așadar, în timp ce Îl predici pe Hristos cu bucurie, caută să împlinești și aceste lucruri:

1. Roagă-te pentru convertirea membrilor bisericii tale

În primul rând, roagă-te pentru convertirea membrilor bisericii tale. Roagă-te ca Dumnezeu să facă deosebirea între posesori și impostori. Presupun că majoritatea dintre voi vă rugați public la începutul și la sfârșitul predicilor. Acestea sunt oportunități minunate să vă rugați pe acest subiect critic – anume ca oamenii să nu se bazeze pe calitatea lor de membri ca și cum aceasta le-ar da un statut de oameni neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci ca toți să se pocăiască cu adevărat și să-și pună credința în Hristos.

2. Predică pentru convertirea membrilor bisericii tale

În al doilea rând, predică spre convertirea membrilor bisericii tale.

Dacă predici expositiv, nu poți predica prea multe mesaje înainte să ajungi la problema falselor convertiri. Ilustrează acest aspect în predicarea ta, folosindu-te inclusiv de exemple din propria biserică. Când cineva se botează, oferă oportunitatea acestor persoane de a explica Evanghelia și de a povesti cum au ajuns la credința în Hristos. Luna trecută, David a spus bisericii noastre cum se pretinsese credincios vreme de mulți ani. Povestea convertirii lui este un exemplu deosebit la care fac referire adesea.

3. Fii conștient de adevărata și falsă convertire în slujba de consiliere

În al treilea rând, fii conștient de aceste realități în slujba de consiliere. Devin (nu este numele lui real) și soția lui au venit la mine pentru o ședință de consiliere în căsătorie. Devin nu era deloc interesat întrucât, așa cum a ajuns în final să recunoască, el se gândea că găsisese pe altcineva cu care să își unească destinul. Într-o duminică, l-am oprit după serviciul bisericii și i-am spus că, dacă va continua să

meargă pe acest drum, trebuia să știe că nu mai putea să pretindă că este un ucenic al lui Hristos. În fapt, hotărârea lui de a continua această relație adulteră era un indiciu că el nu fusese niciodată un ucenic autentic al lui Hristos.

Devin nu s-a pocăit, dar Greg (nu este numele lui real), a făcut-o. Greg a întâlnit o fată într-o călătorie de afaceri și a fost pe punctul de a-și părăsi soția și copiii pentru ea. Într-o seară am stat la masă cu el, în bucătărie, și i-am spus că trebuie să aleagă între Hristos și acea fată, pentru că nu îi putea avea pe amândoi. Deși el pretinsese că era credincios și se alăturase bisericii cu mulți ani înainte, viața lui demonstrase foarte puțină roadă a Evangheliei. Greg și-a plecat genunchiul inimii în fața lui Hristos și, prin harul lui Dumnezeu, el a fost nu doar răscumpărat, ci și-a salvat și căsnicia.

4. Fii conștient de aceste realități în vizitele tale la spital și în alte circumstanțe de viață și moarte.

În al patrulea rând, fii conștient de aceste realități în vizitele tale la spital și în alte circumstanțe de viață și moarte. Chuck, numele lui real, se afla în spital. Doctorul tocmai îi spusese că nu mai era nimic de făcut pentru inima lui. El avusese ceva speranțe, dar sfârșitul îi era acum aproape. Chuck fusese un om de afaceri de succes și chiar se implicase în multe organizații creștine. În bisericile unde fusese membru, el slujise în comitet și chiar predase

ore la școala duminicală. Acum era pe moarte și era îngrozit.

Chuck purta cu el un secret pe care foarte puțini oameni îl știau. În decursul celui de-al doilea război mondial, el pilotase un avion de bombardament deasupra Japoniei, aruncând mii de tone de bombe asupra acelei țări. El știa că ucisese sute, dacă nu chiar mii de oameni. În cea de-a 24-a misiune, avionul lui fusese lovit destul de grav, dar el a fost în măsură să-l aducă înapoi la bază. Totuși, copilotul lui a murit. Chuck a primit permisiunea de a se întoarce acasă după cea de-a 25-a misiune, dar el a fost atât de mândru din cauza morții copilotului său, încât s-a înrolat pentru alte 25 de misiuni, și apoi alte 25 de misiuni, așa încât să poată ucide cât mai mulți japonezi. Și asta a și făcut. După 76 de misiuni, Chuck s-a întors în final acasă.

În drumul său înapoi către Michigan, el s-a întâlnit la baza din California cu unii dintre prizonierii de război japonezi. Unii dintre ei au fost foarte blânzi și au spus că ei nu-și doriseră războiul. Ei doar doreau să meargă înapoi la familiile lor. I-au arătat chiar fotografiile cu soțiile și copiii lor. Mânia lui Chuck s-a transformat în frică. El s-a gândit că poate ucisese pe unele dintre soțiile și copiii acestora. A început să conștientizeze că el nu ucisese doar niște civili într-un război, ci se înscrisese să omoare oameni.

Acum, după 60 de ani, realitatea confruntării cu Dumnezeu a

scos la iveală frica lui cea mai profundă. El avea să moară și să fie condamnat la Iad. Chuck și-a sfârșit povestea, plecându-și genunchii, întorcându-se de la mine și uitându-se către perete. Trupul său fragil făcea ca patul de spital să pară uriaș. Chuck mă auzise ani de zile predând Evanghelia. Dar în acea zi era evident că, chiar dacă el se amăgise în tot acest an, realitatea lipsei convertirii lui era evidentă. Situația lui era diferită.

Am stat acolo tăcut și am încercat să-mi imaginez greutatea vinovăției lui, apoi am spus: „Chuck, tu ești un mare păcătos, dar Isus este un Mântuitor mai mare decât tot păcatul tău”. Chuck a răspuns de parcă ar fi fost lovit de fulger. S-a uitat la mine ca și cum ar fi auzit aceste lucruri pentru prima dată în viața sa. Ochii i s-au făcut dintr-o dată mari, față i s-a animat și a spus: „Așa este, nu-i așa? Isus este un Mântuitor mai mare decât sunt eu un păcătos”.

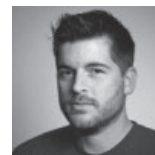
Chuck a murit la două săptămâni după aceea. Bucuria pe care a experimentat-o în acele ultime două săptămâni a constituit dovada față de toți cei care l-au vizitat că lanțurile robiei lui au fost frânte. Inima lui a fost eliberată.

Membrii bisericii tale îți pot permite să pătrunzi în cele mai ascunse gânduri ale lor. Ai putea descoperi că nevoia lor supremă este aceea de a crede în Hristos, și asta pentru prima dată în viețile lor.

DESPRE AUTOR:

Bob Johnson este păstor senior la Cornerstone Baptist Church în Roseville, Michigan.

ȘASE MODALITĂȚI ÎN CARE POȚI DA OAMENILOR O FALSĂ SIGURANȚĂ

Mike McKinley

Ca păstor, interacționez cu o mulțime de oameni care se luptă să aibă siguranță în ce privește autenticitatea convertirii lor. În gândirea lor, păcatul lor se agață îndeaproape de ei, iar eșecurile lor sunt întotdeauna vizibile și la îndemână. În majoritatea situațiilor, eu cred că aceștia sunt frați și surori credincioși, care au nevoie de mângâiere și de reasigurare cu privire la credința lor.

Dar există un alt grup de oameni în multe dintre bisericile noastre, față de care am o cu totul altfel de îngrijorare: cei care au o credință fermă, dar lipsită de temelie, care cred că sunt cu adevărat convertiți, dar nu sunt. Poate că le cunoști felul de a fi. Ei știu expresiile și cuvintele corecte. Ei stau departe de păcatele scandaloase și publice. Sunt oameni morali. Cu toate acestea, ei nu au roade adevărate, nu aduc dovezi asupra faptului că Duhul lui Dumnezeu, care convertește, s-ar afla la lucru în interiorul lor. Adeseori, în acești oameni, se găsește un întreg domeniu netratat al păcatelor secrete.

ȘASE MODALITĂȚI ÎN CARE PĂSTORII POT ALIMENTA FALSA SIGURANȚĂ

Acești oameni sunt greu de evanghelizat, căci este ca și cum ar fi fost inoculați față de Evanghelie. Ei cred că au deja tot ceea ce au nevoie, și astfel nu caută nimic mai mult. Iar dacă există vreun domeniu al unor păcate ascunse, ei au făcut deja pace cu acesta de multă vreme.

Trist este că bisericile noastre sunt cel puțin în parte vrednice de blamat pentru prezența acestor oameni în mijlocul nostru. Dă-mi voie să sugerez șase modalități prin care noi, păstorii, putem să ajutăm, chiar și fără să vrem, la alimentarea falsei siguranțe în oameni ca aceștia.

1. Pleacă de la prezumția că Evanghelia este propovăduită de la sine

Este ușor să presupunem că oamenii din bisericile noastre înțeleg și cred Evanghelia. Dincolo de orice, ei se află în biserică în fiecare duminică dimineața. Dar realitatea

este că multe dintre bisericile noastre au luat ca un lucru de apucat mesajul și felul în care congregația îl înțelege. Ca rezultat, bisericile noastre sunt pline de oameni care ar putea înțelege unele dintre implicațiile Evangheliei (de exemplu, cum să fii un soț mai bun, cum să îți stăpânești mânia) și să trăiască astfel vieți morale, dar fără să își însușească Evanghelia pentru propriile persoane.

Acest lucru este unul aducător de moarte din punct de vedere spiritual, pentru că deși viețile morale ar putea fi dovada credinței cuiva în Evanghelie, în același timp ele pot fi dovada auto-neprihănită și a fățărniciei. Cu siguranță că este corect să subliniem faptul că acea credință care justifică nu este niciodată singură, ci faptele însoțesc întotdeauna credința adevărată. Dar trebuie mai întâi să subliniem că suntem justificați doar prin credință și să subliniem acest lucru în mod repetat, altfel faptele pe care le vezi nu vor fi faptele justificării mântuitoare. Când Evanghelia nu este propovăduită clar, când calea către cer și calea

către Iad nu sunt clar prezentate și delimitate de către predicator, atunci oamenii vor presupune că moralitatea lor sau faptul că participă la serviciile bisericii le oferă temelia siguranței.

Pe scurt, nu predica moralismul. Niciodată. Predică Evanghelia săptămână de săptămână. Apoi, odată ce ai așezat ferm indicativele Evangheliei la locul lor, predică imperativele care trebuie să le urmeze în mod necesar.

2. Oferă oamenilor o perspectivă superficială asupra păcatului

Biblia ne învață că păcatul nu este doar ceva ce noi facem, ci el definește cine suntem noi în starea decăzută. Scripturile ne învață că suntem cu toții morți spiritual (Efeseni 2:1-2), robi față de păcat (Ioan 8:34), vinovați de încălcarea întregii Legi a lui Dumnezeu (Iacov 2:20) și condamnați să experimentăm mânia dreaptă a lui Dumnezeu (Romani 1:18). Suntem păcătoși în profunzimea ființei noastre.

Oamenii care au o siguranță falsă adesea înțeleg greșit păcatul. Dacă păcatul este doar o chestiune care ține de comportamentul exterior și observabil, atunci, cu puțin efort și disciplină, ei pot să-și rezolve singuri problemele. Dar dacă îi putem convinge să se confrunte în mod regulat cu învățătura biblică despre păcat, atunci ei vor fi forțați să vadă că au nevoie de nașterea din nou și de o mântuire care vine din afara persoanelor proprii.

3. Tratează ușuratic membralitatea în biserică și disciplina bisericii

Membralitatea într-o congregație locală are scopul de a da credincioșilor, printre altele, siguranța mântuirii lor. Este ca un sigiliu colectiv de aprobare cu privire la pretenția cuiva de a fi creștin. Atunci când o congregație examinează mărturia cuiva de credință și felul în care acea persoană trăiește, și apoi botează acea persoană și o primește la Cina Domnului, biserica spune, în fapt, următoarele: „Atâta cât putem spune, și cu puterea și înțelepciunea care ne sunt date de Hristos, ești unul dintre noi”. De cealaltă fațetă a monedei, când o biserică excomunică pe cineva, acea biserică își îndepărtează sigiliul aprobării pretenției de credință a cuiva. Congregația îi spune acelui individ că acțiunile lui sau ale ei au subminat credibilitatea pretenției de credință și temelia siguranței acelei persoane.

Dar când o biserică tratează cu ușurătate primirea membrilor, când ea permite oamenilor care nu participă la biserică să rămână membri, ea alimentează falsa siguranță. Oare cât de mulți oameni vor ajunge în Iad pentru că biserica lor n-a manifestat preocupare cu privire la membralitatea lor și astfel le-a dat o siguranță falsă?

4. Învață-i pe oameni să-și întemeieze siguranța pe niște acțiuni exterioare din trecut

Așa cum am observat deja, Evanghelia cere de la noi un răspuns. Iar bisericile și programele evanghelistice au considerat uneori că este util să pună înaintea oamenilor o metodă prin care aceștia să-și exprime proaspăta lor dedicare

față de Hristos. Unii oferă oamenilor șansa de a repeta după dictare o rugăciune a păcătoșului. Alții le oferă șansa de a ieși în fața bisericii sau de a-și scrie numele pe o foaie de hârtie. Câteodată, astfel de acțiuni exterioare pot cu adevărat să fie răspunsul autentic față de lucrarea de convertire făcută de Duhul Sfânt.

În același timp ele pot fi înșelătoare. Este posibil să te rogi o rugăciune, să ieși în față sau să-ți scrii numele pe un cartonaș de răspuns și totuși să rămâi totalmente pierdut în păcatele tale. Așadar, dacă îi încurajăm pe oameni să-și întemeieze siguranța pe anumite acțiuni exterioare care pot fi îndeplinite separat de nașterea din nou, îi punem pe acești oameni într-un pericol spiritual deosebit de mare. Oare cât de mulți oameni umblă chiar acum în această lume fiind complet pierduți, dar care sunt siguri că ei vor merge în cer pentru că s-au rugat cândva o rugăciune, pe vremea când erau copii?

5. Nu face nicio legătură între justificare și sfințire în fața oamenilor din biserică ta

Într-un efort bine motivat de a preamări harul fără plată al lui Dumnezeu, poți ajunge să predici adevărul justificării doar prin credință, doar prin Hristos, fără să faci legăturile necesare cu sfințirea pentru cei ce te aud. Dar învățătura Scripturii este aceea că lucrarea de justificare făcută de Hristos va produce întotdeauna roada neprihănirii în viețile credincioșilor, așa cum am spus mai devreme (pentru un singur exemplu pe această temă,

observă logica din pasajul din Romani 6:1-14).

O deconectare între justificare și sfințire este foarte periculoasă pentru credincioși. Ea subliniază felul în care ei înțeleg nevoia sfințeniei personale și motivația lor pentru a-și exprima dragostea față de Dumnezeu prin ascultarea lor față de El. Dar, pentru cei care au o siguranță falsă, aceasta este de două ori mai periculoasă, pentru că îi încurajează să creadă că este perfect posibil să trăiască în răzvrătire des-

chisă față de Dumnezeu și totuși să se considere neprihăniți înaintea Lui.

6. *Învață-i pe oamenii din biserică să ignore avertismentele Bibliei*

Scriptura este plină de avertismente înfricoșătoare adresate celor care alipesc de păcat și/sau părăsesc credința (ex. Matei 5:27-30; Evrei 6:1-6). În eforturile noastre de a predica cu claritate grija suverană a lui Dumnezeu pentru poporul Său, ajungem uneori să subminăm forța

acestor avertismente prin a le da oamenilor impresia că ele nu se aplică celor credincioși.

Dar acele avertismente se găsesc în Biblie cu un scop precis. Ele sunt adevărate și sunt unele dintre modalitățile prin care Dumnezeu Își păzește poporul de rătăcire. Un păstor înțelept va accentua gravitatea păcatului și a apostaziei, și îi va chema pe toți cei ce îl ascultă să persevereze în credință.

DESPRE AUTOR:

Mike McKinley este autor creștin și păstor la Sterling Baptist Church din Sterling, Virginia.

APARTENENȚA ÎNAINTEA CREDINȚEI REDEFINEȘTE BISERICA

Michael Lawrence

Una dintre marile descoperiri ale lumii moderne constă în aceea că John Donne avut dreptate, pe când Simon Garfunkel a greșit: *nu sunt o stâncă, nici o insulă*.

De la ceea ce cred că sunt până la ceea ce gândesc despre viață și univers, credințele mele sunt construite social. Asta înseamnă că nu iau decizii complet independente. Înseamnă pur și simplu că contextul social în care trăiesc determină în mare măsură mulțimea de opțiuni din care îmi aleg ceea ce prefer să cred.

Mai mult, cultura răsplătește anumite alegeri și le penalizează pe altele cu aprobarea sau dezaprobarea ei. Uneori, răsplata este financiară. Dar, mai puternică decât răsplata materială este cea socială, intelectuală și emoțională, răsplata de a fi considerat un membru normal, sănătos, bine integrat al societății. Noi suntem ființe sociale, și de aceea dorim să fim incluși în grup.

Aceasta înseamnă că, indiferent de meritele obiective ale unei idei, anumite idei par mai plauzibile sau

mai atractive decât altele. Este dificil să crezi ceva despre care cam toți cei pe care îi cunoști cred că este o nebunie. Pe de altă parte, este destul de ușor să crezi ceva despre care toți cei pe care îi cunoști cred că este evident și adevărat. Noi nu suntem niște insule într-un curs de apă, ci suntem o școală de pești, și pare logic să ne alăturăm turmei.

BISERICA SPUNE: „NU ESTE UN LUCRU ATÂT DE NEBUNESC PE CÂT CREZI”

Ce se petrece atunci când aplici aceste idei elementare la biserica locală și la lucrarea ei de evanghelizare? Dintr-o dată, conștientizezi că biserica locală este mai mult decât un loc unde se predică sau un local pentru programele evanghelice. Dintr-o dată vezi că lucrarea evanghelizării nu mai este limitată la expertii în domeniu.

Dimpotrivă, întreaga comunitate devine un element crucial în porunca înaintării Evangheliei. Acea comunitate devine alternativa plauzibilă la necredință. Ea devine o

subcultură care demonstrează ce înseamnă să Îl iubești și să Îl urmezi pe Isus și, astfel, ce înseamnă să îi iubești și să îi slujești pe ceilalți. Iar acest lucru se petrece atunci când trupul bisericii trăiește viața împreună. De la întâlnirile publice până la studiile biblice în grupuri mici, de la întâlnirile informale la o cină până la evenimentele pur sociale, viața colectivă a bisericii întărește nu doar credințele împărtășite de acea comunitate, ci ea și comunică unei lumi necreștine care ne privește: „Acest lucru nu este atât de nebunesc pe cât ați gândi, și dacă ați face saltul de la necredință la credință, n-ați fi singurii în această situație.”

Cu alte cuvinte, biserica devine o structură plauzibilă pentru credință. Are logică?

UN PAS ÎNAINTE: APARTENENȚA ÎNAINTEA CREDINȚEI

În ultimele câteva decenii, totuși, multe biserici au dus această descoperire un pas înainte. Dacă

am vedea că o alternativă plauzibilă din exterior poate să ajute pe cineva să treacă de la necredință la credință, n-ar putea fi oare chiar mai bine să privească la aceste lucruri din interior? Dacă vrem să ducem Evanghelia mai convingător la necreștini, n-ar fi mai eficient decât să-i invităm în interior, lăsându-i să încerce mesajul ei înainte de a se hotărî să și-o însușească? Dacă comunitatea este cel mai puternic instrument pe care îl avem, atunci hai să-i lăsăm pe oameni în interior, nu să-i ținem ca pe niște observatori exteriori, ci să-i considerăm, cu atenție, niște participanți la viața colectivă, alături de noi.

Care este rezultatul? „Necredincioșii” devin „căutători”, în loc să rămână necreștini. Ei devin tovarăși călători pe aceeași cale cu noi, doar că se află într-un alt punct în această călătorie.

Practic, asta înseamnă să-i lăsăm pe necredincioși să se alature la orice, de la a fi membri în echipa de închinare până la lucrarea de after-school, de la a fi ușieri până la a coordona lucrarea cu pensionarii. Toți sunt incluși în comunitate, toți aparțin acesteia, indiferent de credință.

Ideea este că, înainte ca ei să își dea seama, nu doar că vor simți ce înseamnă să aparțină comunității, ci vor crede în același timp la ce anume aparțin, pentru că apartenența a făcut credința plauzibilă.

DE CE SĂ NU-I LĂSĂM SĂ APARTINĂ ÎNAINTE DE A CREDE? – TREI MOTIVE

Aceasta este o idee atractivă. Pare chiar o idee eficientă. Dar este în același timp și o idee greșită. Iată trei motive:

1. Dă naștere confuziilor între credincioși

În primul rând, dă naștere confuziilor între creștini. Eu păstoresc o biserică ce, vreme de ani de zile, a practicat această idee în modalități neoficiale. Rezultatul a fost o mulțime de astfel de oameni (unii sunt membri, alții nu) și toți pretind că sunt credincioși. Problema este că unii sunt zeloși și dedicați, alții par mai interesați să fie distrași, în timp ce alții nu se deranjează să contribuie la viața bisericii cu nimic. Dar, întrucât toți aparțin familiei, toți sunt, nominal vorbind, ucenici ai lui Isus, așa încât trebuie să venim cu alte explicații pentru a face diferențele între unii și alții: „da, el este cu adevărat un om ocupat”, „ea are un talent la muzică”, „prieteniilor lor nu mai sunt alături de noi”. Și va trebui apoi să venim cu categorii suplimentare, precum „creștini dedicați”, „creștini serioși” și „creștini jertfitori” pentru a face distincție între creștinii care fac ca mașinăria să funcționeze, și creștinii din masa cea mare de membri.

Cu siguranță că ar trebui să ne așteptăm la o varietate a maturității spirituale în biserică, și știm că până și credincioșii vor păcătui. Dar ce înseamnă cu adevărat să fii creștin în acest context? Și ce trebuie să facem cu afirmațiile deranjante pe

care Isus le-a făcut, precum „oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Matei 12:50), sau „Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:38)? Isus a vorbit despre ucenicia față de El descriind-o ca pe o despărțire radicală de modul trecut de viață. Dar atunci când începem să încețoșăm în mod deliberat linia de demarcație între ucenicia adevărată și lume, creăm confuzii în mintea creștinilor cu privire la ce înseamnă să fii un ucenic al lui Hristos.

2. Produce confuzii în mintea necreștinilor

În al doilea rând, apartenența înaintea credinței aduce confuzie asupra necreștinilor. La scurtă vreme după ce am ajuns la biserica mea, am primit un telefon anonim la birou, prin care persoana respectivă mă informa că unul dintre liderii noștri „traia în păcat” în sensul vechi al acelei expresii. Când am investigat, am descoperit că era adevărat.

Într-un sens, nu aceea era cea mai mare problemă. Din nou, și creștinii pot cădea în păcat, și uneori chiar în păcate grave.

Din punct de vedere pastoral, problema reală s-a petrecut atunci când această persoană a fost confruntată. Răspunsul ei era uluitor: „Nu m-am abonat la asta! Dacă aș fi știut ce urmează să se întâmple, nu m-aș fi alăturat niciodată acestei biserici”. (Ironic, poți avea o cultură a apartenenței înaintea credinței,

și totuși să ai un sistem oficial de membralitate, așa cum aveam noi.)

În esență, pentru această persoană, a fi creștin nu avea de-a face cu ascultarea față de Isus. Iar Evanghelia nu vorbea despre pocăință și credință. Dimpotrivă, avea de-a face cu apartenența la familia noastră, cu a fi acceptat și a avea oportunitatea să își exprime și să-și folosească darurile și interesele. Darea de socoteală și asumarea responsabilității în fața bisericii nu intraseră în ecuație, și nici dedicarea față de Domnul. Acel lider a părăsit biserica chiar înainte ca noi să avem ocazia să vorbim despre aceste lucruri.

Atunci când necreștinilor nu li se spune niciodată că sunt necreștini, ci dimpotrivă, sunt învățați să se gândească la propriile persoane ca la niște „tovarăși călători”, „căutători” sau „oameni în diferite stadii”, dar aflați toți în aceeași călătorie, este ușor ca aceștia să devină confuzi cu privire la ce înseamnă cu adevărat să fii creștin și ce presupune să crezi în Evanghelia. Dorința de a aparține la o minunată familie de oameni poate, la rândul ei, să determine foarte ușor pe cineva să se aboneze la comunitatea lui Isus, dar acea persoană să nu fi fost niciodată abonată la porunca lui Isus de a se pocăi și de a crede.

3. Redefinește fundamental biserica locală

În al treilea rând, apartenența înaintea credinței redefinește fundamental biserica locală. Biserica locală este o comunitate și, la urma urmei, o comunitate este definită nu prin documentele, clădirile sau

programele ei, ci prin oamenii ei – un popor a cărui viață participă în realitățile noii creații, realități ale dragostei și sfințeniei, creând astfel noi structuri ce par atractive.

Aceasta este ceea ce Isus a predicat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Aceasta este ceea ce Pavel ne-a învățat. „Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:6-7). Și în altă parte: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunecul?” (2 Corinteni 6:14).

Aceasta este ceea ce Petru a predicat. „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:12).

Aceasta este ceea ce Ioan a învățat. „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:5-6).

Aceasta este, conform Noului Testament, puterea mărturiei bisericii pentru Hristos. Atunci când lumea privește la biserică, este evi-

dent că ea vede păcătoși. Dar asta nu este tot ceea ce ea vede. Ea vede niște păcătoși ale căror vieți sunt radical transformate de Vestea Bună a Evangheliei. Ea vede păcătoși a căror dragoste reciprocă nu poate fi explicată de nimic altceva decât de moartea și învierea lui Isus Hristos. Ea vede păcătoși care nu doar că se iubesc reciproc, ci care Îl iubesc pe Dumnezeu prin Isus Hristos, și ale căror vieți ilustrează acea dragoste în sfințenie și adevăr.

Pentru a ne întoarce unde am început, biserica poate fi o structură atractivă pentru credință doar dacă ea este alcătuită din oameni care au credința.

Toate acestea se schimbă când biserica devine comunitatea acelora care se află doar alături într-o călătorie. Pentru mulți, rezultatul călătoriei este neclar și incert. Pentru alții, călătoria a ajuns la un punct de oprire înainte de a ajunge la destinația finală. Pentru alte persoane, obiectivul mântuirii a fost găsit. Dar comunitatea, în ea însăși, nu mai este o mărturie a adevărului lui Isus Hristos și a Evangheliei Lui. Ea nu poate fi aceasta, dacă aparții înainte de a crede.

Dimpotrivă, comunitatea rămâne o simplă mărturie pentru sine, pentru căldura, deschiderea și spiritul inclusiv ale ei. Dar, în final, ce rămâne atât de unic și convingător în legătură cu asta? Există multe comunități deschise și calde, subculturi, dacă vrei să le denumești așa, în interiorul orașului Portland, unde eu locuiesc. Dar ele nu sunt o mărturie pentru Isus. Doar biserica

locală poate face asta. Ba mai mult, biserica poate face acest lucru doar dacă tu crezi mai întâi pentru a aparține.

Pe scurt, filozofia apartenenței înaintea credinței redefinește fundamental biserica, lucru care, pe termen lung, subminează puterea mărturiei bisericii.

O IDEE MAI BUNĂ

Apartenența înaintea credinței este o idee greșită. O idee mai bună este ceea ce Isus a descris din Ioan 13: o comunitate care crede profund Evanghelia, așa încât viața ei este caracterizată de o dragoste reciprocă. O astfel de comunitate, spunea El, îi va provoca pe cei din afară nu doar să recunoască că se află în afara bisericii, ci și să dorească să facă parte din ea.

Imaginea care îmi vine în minte este aceea a unei brutării într-o zi cu vreme rece și ninsoare. Valuri de miros de pâine delicioasă și de ciocolată fierbinte își fac loc ocazional în afara brutăriei. Un copil își apropie nasul de fereastra ei. Acea fereastră este o barieră. Fără ea, căldura și mirosul delicios s-ar dispersa în curând în vântul rece, și nimeni n-ar mai ști că ceva bun se

găsește acolo. Dar este o barieră transparentă, care permite acelui copil să vadă lucrurile bune din interior și care îl invită să intre. Apoi există o cale de a intra, o ușă îngustă pe care trebuie să pășească. Fără a face aceasta, el poate vedea și poate pofti ce se găsește în interior, dar nu se poate bucura de acele beneficii. Odată ce pășește dincolo de pragul ușii, poate să se înfrupte din ce se găsește în interior.

Atunci când necreștinii au de-a face cu biserica ta, ar trebui să semene cu acei oameni care stau la acea fereastră, fără a se holba nedumeriți ca în fața unui zid de cărămidă. Ei ar trebui să simtă căldura dragostei voastre, pe când îi invitați și îi tratați ca pe niște oameni creați după chipul lui Dumnezeu. Ei ar trebui să vadă profunzimea relațiilor dintre voi, pe măsură ce îi văd pe oamenii din biserică ajutându-se reciproc și trecând dincolo de orice barieră pentru a sluji celorlalți, deși, în aparență, n-ar avea vreun motiv special să facă asta. Ei ar trebui să guste din bogăția Evangheliei, pe când Cuvântul lui Dumnezeu este predicat într-o modalitate care face sens pentru viețile lor. Ei ar trebui să audă sunetele acelei comunități bucuroase, care îi invită,

atunci când aud laudele și rugăciunile unui popor care se închină Domnului lor răstignit și înviat.

Așadar, părăsește calea pe care te afli, pentru a putea crea o comunitate care îi invită pe cei din afară. Gândește-te la limbajul pe care îl folosești. Fii intențional în ospitalitatea ta. Fii strategic în transparența ta. Asemenea unei brutării care pompează mirosul delicios al pâinii ei în afară, celebrează public poveștile harului și transformarea care se petrece în mijlocul vostru. Iar apoi, când ai făcut toate acestea, propovăduiește Evanghelia cu claritate și invită-i pe oameni să răspundă la ea cu pocăință și credință. Cheamă-i nu să facă pasul în față, ci să intre pe ușa cea strâmtă, pentru a se putea alătura bisericii, hrănindu-se din bogățiile credinței în Evanghelie.

Dacă biserica este chemată să ilustreze lucrurile bune ale Evangheliei, atunci bariera credinței nu trebuie îndepărtată, pentru că tocmai acea credință împărtășită de membrii bisericii este ceea ce lucrează cu cea mai mare putere prin invitarea oamenilor să se alătore bisericii.

DESPRE AUTOR:

Michael Lawrence este păstor senior la Hinson Baptist Church în Portland, Oregon. Îl puteți găsi pe twitter la @pdxtml.

PUTEREA PASTORALĂ SUBESTIMATĂ A UNEI DOCTRINE ADECVATE A CONVERTIRII

Jonathan D. Leeman

O doctrină adecvată a convertirii îți va da putere pastorală.

O ILUSTRĂȚIE PERSONALĂ

Dă-mi voie să încep cu o ilustrație. Mi-am mărturisit cândva o dorință greșită față de un prieten, și i-am explicat că, frustrant, teologia mea era greșită, dar parțial eram ispitit să o justific pentru că „o simțeam țesută în însăși persoana mea”, ca și cum ar fi fost „parte din esența sufletului meu”. Acestea erau cuvintele pe care le-am folosit pentru a explica cât de mult mă caracteriza acea dorință.

Cu atenție și simplitate, prietenul meu a citat Efeseni 4: „cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de *omul cel vechi* care se strică după poftele înșelătoare” (v. 4:22). Apoi a subliniat expresia „omul cel vechi”. Da, este adevărat că astfel de dorințe pot să fie parte din însăși persoana mea. Vechiul tău eu este corupt. Ce te așteptai, Jonathan? Acele dorințe, într-un sens, reprezintă persoana ta.

A, dar exista o veste bună chiar după colț. Prietenul meu și-a încheiat pasajul: „și să vă *înnoiți* în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în *omul cel nou*, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie” (v. 23-24). Așteaptă o secundă, este adevărat că am o nouă persoană? Sigur, există un eu vechi, dar există și un eu nou. Iar acest nou eu este creat... ține-te bine, reține asta... în asemănare cu Dumnezeu.

Pe scurt, prietenul meu mi-a reamintit de convertirea mea, folosind câteva cuvinte alese din Scriptură. Și dacă atitudinea mea fusese melancolică în acea zi, alimentată de frustrarea că doream ceva ce nu puteam căpăta, reamintirea acestor cuvinte mi-a restaurat bucuria. Mi-a dat nădejde.

DOUĂ LOCURI POTRIVITE PENTRU PUTEREA PASTORALĂ

Poți vedea că există putere pastorală într-o înțelegere corectă a

convertirii, în realitățile și promisiunile unei vieți în făptura cea nouă?

1. Doctrina biblică a convertirii îți oferă abilitatea de a-i încuraja și înviora pe frații și surorile tale în Hristos, care sunt zdrobiți de păcat. Poate că la mijloc este vorba despre o dependență. Poate este un sentiment de ură față de un alt frate sau o altă soră din biserică. Poate că este un simț nedescoperit al disperării. În multe dintre astfel de situații, păcatul – mincinos, cum este – pretinde să fie inevitabil. Își pune masca de „real” sau „autentic”, ori „așa mă simt eu”, „este natural” sau chiar „e drept”. Dar o doctrină corectă a convertirii demască minciuna din toate aceste pretenții. „Da, sentimentele tale pot fi naturale, dar nu ești legat de ele, pentru că creștinismul este supranatural. Ești liber.”

Oamenii se simt conduși de păcatele lor. Doctrina creștină a convertirii îi ajută pe creștini să știe că ei nu trebuie să fie conduși de păcat. Chiar și atunci când lupta este de lungă durată și când fiecare doi

pași înainte par să fie urmași de un pas înapoi (sau chiar mai mulți!), puterea schimbării vine din recunoașterea a ceea ce Hristos a făcut prin a crea în noi o persoană nouă.

2. Doctrina corectă a convertirii îți dă abilitatea de a-i asigura pe creștini de felul nou și diferit de viață la care sunt chemați. Creștinismul ne dăruiește viața Fiului, în a Cărui asemănare suntem noi transformați. Este o viață de sfințenie, dragoste și unitate în poporul lui Dumnezeu. Este o viață de suferință, dar este o viață în cadrul căreia cunoaștem nădejdea și puterea învierii în ciuda acestor suferințe.

Mai apoi, aici se găsește un lucru uimitor. Astfel de asigurări țin nu doar de așa-zisele imperative ale Noului Testament: „mergeți și fiți sfinți și uniți unul cu celălalt”. Ele țin și de indicativele lui: „așa sunteți voi”. Există un nou eu, iar acel nou eu este parte din sfinți și sfânt după cum este Fiul.

PEISAJUL CULTURAL

Există însă un peisaj cultural care merită să fie identificat în toată această discuție. Cultura noastră romanticizată favorizează realul, naturalul, lucrurile autentice. Descoperirea de sine și exprimarea de sine reprezintă, în cultura noastră, cele mai deosebite acte morale. Iar aceste atitudini și-au făcut loc în biserică și au remodelat ideile noastre

DESPRE AUTOR:

Jonathan Leeman este directorul editorial al 9Marks și prezbiter la Capitol Hill Baptist Church în Washington D.C. Îl puteți găsi pe twitter la @JonathanDLeeman.

tre despre convertire, despre calitatea de membru în biserică și despre identitatea noastră nouă în Hristos. Astfel, păstorii vor spune că noi toți suntem doar niște căutători. Noi toți suntem într-o călătorie. Asta înseamnă că faci un pas, apoi un altul, după care un altul.

Dar ceea ce lipsește din logica acestor metafore pastorale populare este ideea unei rupturi decisive față de trecut – o eliberare din domeniul întunericului; o moarte și o înviere. O călătorie de descoperiri este un lucru complet diferit de o înmormântare și înviere, de un eu vechi și un eu nou.

Trebuie să recunoaștem faptul că și călătoriile ne schimbă. Noi evoluăm prin acestea. Este adevărat că, uneori, creșterea spirituală poate fi percepută mai degrabă asemenea unei hărți cu o progresie evolutivă decât unei treceri de la omidă de la fluture. Nu vreau să spun că un astfel de limbaj nu ar conține elemente spirituale. Dar trebuie să nu uităm ceea ce Noul Testament ne învață despre puterea transformării radicale ce se petrece acum. Acum, adică în noua creație de astăzi. Aceasta este convertirea.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU ALCOOLICUL

Așadar, iată-te stând față în față cu alcoolicul, cu victima infidelității în căsnicie, cu diaconul combativ

care dă naștere unei dezbinări a bisericii, cu acel cuplu tânăr care nu poate suporta să cânte imnuri. Care este slujba ta? Este aceea de a le aminti că ei sunt creștini.

Poate că îi vei ajuta aducându-le aminte de botezul lor, așa cum face Pavel în Romani 6. Ei au fost îngropați și înviați – ce transformare! Își doresc ei cu adevărat să continue în viețile lor păcătuiind sau să caute eliberarea, puterea de a ierta? Sau cumva vor insista să rămână pe calea lor, așa cum face lumea? Cum ar putea face asta? Ei au murit față de păcat și au fost înviați la viața cea nouă în Hristos.

Într-un fel sau altul, slujba ta pastorală este să găsești cuvintele și să pui întrebările care să-l facă pe sfântul încă păcătos capabil să înțeleagă ce înseamnă să fie... reține... un creștin născut din nou.

Esența este aceasta: predică, învață, cântă, laudă-L pe Dumnezeu în rugăciune și sfătuiește-i pe credincioși folosind o doctrină corectă a convertirii. Există o putere acolo ce e adesea subestimată. Cu cât înțeleg oamenii din biserică ta mai bine acest lucru, cu atât vei avea o putere pastorală mai mare pentru a te îngriji de ei. Și nu doar aceasta, ci ei înșiși vor căpăta această putere pentru convingerea și echiparea lor reciprocă.

CONVERTIREA, DUMNEZEU ȘI ÎNTREGUL EU

Stephen J. Wellum

De la Geneza și până la Apocalipsa, Scriptura este clară asupra faptului că transformarea denumită convertire este absolut necesară pentru ca oamenii să experimenteze mântuirea și să Îl cunoască pe Dumnezeu. Dacă nu ne întoarcem de la păcatele noastre spre Dumnezeu, dacă nu cunoaștem, prin propria experiență, ceea ce Biblia descrie drept circumcizia spirituală, supranaturală a inimii (Deuteronom 30:6; Romani 2:25-29), nu-L vom cunoaște pe Dumnezeu în sens mântuitor și vom rămâne sub judecata și mânia Lui (Efeseni 2:1-3).

Așa cum a demonstrat Tom Schreiner în cele două articole ale lui din această revistă, necesitatea convertirii este prezentă peste tot de-a lungul Scripturii. Ea poate să nu fie *tema* centrală a Scripturii, dar este în mod sigur un element fundamental pentru întreaga narațiune a răscumpărării, în special dacă ne uităm la termenii în care răscumpărarea este aplicată popoului lui Dumnezeu. Fără convertire, nu putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu într-un fel mântuitor.

Nu putem experimenta iertarea păcatelor. Nu putem intra în Împărăția lui Dumnezeu și în domnia Lui mântuitoare.

Dar poate că încă mai putem pune întrebarea aceasta: De ce este convertirea necesară?

ÎNȚELEGEREA POPULARĂ ȘI ÎNȚELEGEREA BIBLICĂ A CONVERTIRII

Înainte de a oferi un răspuns acelei întrebări, merită să clarificăm faptul că noi nu vorbim despre „convertire” în sensul popular al cuvântului, ci în sensul lui biblic. Care este diferența?

Dacă vei căuta pe Google expresia „convertire spirituală”, principalele rezultate vor descrie ceva de genul acesta: convertirea constă din „adoptarea unei noi religii” sau „internalizarea unui nou sistem de credințe”. Aceste definiții consideră „convertirea” drept o schimbare în gândirea cuiva sau în perspectiva lui, în mare parte persoana rămânând fundamental aceeași. Dar nu aceasta este convertirea creștină.

Dimpotrivă, convertirea creștină depinde de lucrarea supranaturală și suverană a Dumnezeului Trinitar în viețile oamenilor. Prin convertire, Dumnezeu aduce oamenii de la moarte spirituală la viață. Acest lucru îi face capabili să fie dezgustați de lucrurile pe care cândva le iubeau – păcatul lor și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu – și să se întoarcă către Hristos, punându-și credința în El.

TREI ADEVĂRURI CARE SUBLINIAZĂ NECESITATEA CONVERTIRII

De ce este absolut necesară *această* înțelegere a convertirii? Există trei adevăruri fundamentale care subliniază învățătura Bibliei privind convertirea, și care ne ajută să vedem de ce convertirea este atât de importantă în Scriptură, în teologie și în propovăduirea Evangheliei.

De asemenea, aș vrea să subliniez că aceste trei adevăruri sunt complet interconectate. Nimeni nu poate înțelege corect ceea ce Biblia

ne învață despre convertire separat de înțelegerea corectă a celorlalte adevăruri, lucru care ne amintește că credințele noastre teologice sunt dependente unele de altele. Dacă ajungi să fii greșit într-un domeniu al teologiei, vei fi puternic afectat în celelalte domenii, și acest lucru se aplică în mod cert înțelegerii noastre privitoare la convertire.

1. Problema omului

Primul adevăr fundamental care întemeiază și oferă sens învățaturii biblice privitoare la convertire este perspectiva biblică legată de problema omului. Chiar dacă ființele omenești sunt create ca purtătoare ale chipului lui Dumnezeu și astfel posedă o valoare și semnificație incredibilă, noi ne-am răzvrătit, în Adam, împotriva Creatorului nostru, și astfel am devenit păcătoși ce fac obiectul mâniei lui Dumnezeu (Geneza 3; Romani 5:12-21).

Atunci când Biblia vorbește despre păcat și despre oameni ca fiind păcătoși, ea nu consideră că aceasta ar fi o problemă minoră. Nu este ceva ce poate fi remediat prin auto-corecție, prin mai multă educație sau chiar printr-o hotărâre personală de a deveni o ființă mai bună. Astfel de soluții, care sunt constant prezente în jurul nostru, subestimează colosal natura problemei omului, pe care Scriptura o descrie cu atâta putere și claritate.

Văzut din perspectivă biblică, păcatul nu este doar o problemă universală de care nicio persoană nu scapă datorită solidarității noastre în Adam, în calitate de reprezentant al legământului pentru noi (Romani 3:9-12, 23; 5:12-21; 1 Co-

rinteni 15:22). Ea ne descrie în același timp pe noi ca păcătoși prin natura noastră și prin acțiunile noastre (Efeseni 2:1-3). În Adam și prin alegerile noastre, noi am devenit niște rebeli morali împotriva lui Dumnezeu, născuți în această lume ca niște creaturi decăzute. Aceasta este o stare pe care nu o putem schimba prin inițiativa și acțiunea proprie. Și, tristă realitate, este o stare pe care nici măcar nu am vrea să o schimbăm, dacă n-ar interveni harul suveran al lui Dumnezeu. În starea noastră de oameni decăzuți, noi nu doar că găsim încântare în păcatele noastre și ne împotrivim intenționat stăpânirii drepte a lui Dumnezeu peste noi, ci tocmai această împotrivire voită este dovida faptului că suntem incapabili să ne mântuim și să ne schimbăm prin propriile puteri (Romani 8:7). Drept rezultat, noi ne aflăm sub judecata și mânia lui Dumnezeu (Efeseni 2:1-3; Romani 8:1), fie că recunoaștem acest lucru, fie că nu. În păcatele noastre, starea noastră înaintea Judecătorului universului este una de oameni condamnați și vinovați (Ezechiel 18:20; Romani 5:12, 15-19; 8:1). Scriptura descrie această stare ca fiind moarte, atât spirituală cât și, în final, fizică (Geneza 2:16-17; Efeseni 2:1; Romani 6:23).

Mântuirea, remediul biblic pentru această problemă, întoarce tocmai pe dos această situație groaznică. Iar punctul decisiv al acestei întoarceri este convertirea.

Ceea ce avem nevoie în primul rând este un Mântuitor care să poată plăti pentru păcatele noastre înaintea lui Dumnezeu și să satisfacă

cerințele drepte ale lui Dumnezeu și judecata Lui împotriva noastră. Domnul nostru Isus Hristos, Dumnezeu Fiul cel întrupat, face exact acest lucru în lucrarea Lui pe cruce pentru noi. El satisface cerințele lui Dumnezeu, așa încât păcatele noastre sunt plătite pe deplin (Romani 3:21-26; Galateni 3:13-14; Coloseni 2:13-15; Evrei 2:5-18).

În plus, noi nu avem nevoie doar ca păcatele să fie plătite, ci avem nevoie să fim aduși de la moarte spirituală la viață, ceea ce conduce la o transformare a întregii noastre naturi (Romani 6:1-23; Efeseni 1:18-23; 2:4-10). Avem nevoie de Dumnezeul trinitar pentru a ne chema de la moarte la viață și, prin intermediul Duhului lui Dumnezeu, să ne dea nașterea din nou (Efeseni 1:3-14; Ioan 3:1-8). Avem nevoie de o înviere din morți asemănătoare învierii Capului legământului nostru, pentru ca astfel să fim făcuți capabili să ne întoarcem în mod voit de la păcatele noastre, să lăsăm deoparte împotrivirea noastră față de Dumnezeu și față de stăpânirea Lui, și să răspundem față de Evanghelie cu pocăință și credință (Ioan 3:5; 6:44; 1 Corinteni 2:14).

Concluzionând, convertirea este necesară pentru că ea este parte a soluției pentru natura serioasă a problemei omului, așa cum o descrie Scriptura.

2. Doctrina despre Dumnezeu

Cel de-al doilea adevăr fundamental care constituie temelia și care dă sens învățaturii biblice privitoare la necesitatea convertirii constă din învățătura Scripturii

despre natura și caracterul lui Dumnezeu.

Așa cum am observat mai sus, aceste două adevăruri se explică reciproc. Problema omului există datorită a ceea ce este Dumnezeu, Dumnezeul Bibliei. Problema noastră poate fi văzută în adevăratele ei culori doar în lumina caracterului personal, neprihănit și sfânt al lui Dumnezeu.

Convertirea este necesară întrucât noi, fiind creaturi păcătoase și răzvrătite, nu putem sta în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Păcatul nu doar că contravine caracterului lui Dumnezeu, care reprezintă legea morală a universului, ci el ne-a și separat de prezența Dumnezeului legământului nostru (Geneza 3:21-24; Efeseni 2:11-18; Evrei 9). Noi, care am fost creați pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a trăi înaintea Lui ca vice-regenți ai Săi, stăpânind ca niște mici regi și regine peste creație spre gloria lui Dumnezeu, ne aflăm acum sub mânia și condamnarea Lui.

De aceea, fără ca acest caracter sfânt al lui Dumnezeu să fie satisfăcut prin jertfirea de către Dumnezeu a propriei Persoane, în Fiul Său, noi nu-L putem cunoaște în sens mântuitor pe Dumnezeu (Romani 6; Efeseni 4:20-24; Coloseni 3:1-14). Mai mult, nu este suficient să aibă loc o tranzacție legală, oricât de important este acest verdict pentru justificarea noastră înaintea lui Dumnezeu. Mântuirea implică în același timp îndepărtarea interioară a păcatului și transformarea întregii noastre naturi decăzute. Acest lucru începe atunci când suntem uniți cu

Hristos prin lucrarea de regenerare făcută de Duhul Sfânt, care ne face capabili să ne întoarcem în mod voit de la păcat și să ne odihnim în lucrarea încheiată a lui Hristos, Domnul nostru.

Cu alte cuvinte, convertirea este absolut necesară pentru că Dumnezeu cere ca ființele create de El să fie sfinte după cum El este sfânt. De aceea, pentru a putea sta înaintea Lui, noi trebuie să ne îmbrăcăm cu neprihănirea lui Hristos, fiind transformați de puterea Duhului Sfânt și făcuți făpturi noi în Hristos Isus (2 Corinteni 5:17-21). Nu există nicio altă cale prin care oamenii să poată fi aduși înapoi la scopul creației lor și să se bucure de toate beneficiile noii creații, dacă păcatele lor nu sunt plătite pe deplin, dacă nu sunt născuți din nou prin Duhul și dacă nu sunt uniți cu Hristos prin credință.

Dacă ratăm să înțelegem ceva din sfințenia orbitoare a lui Dumnezeu, din neprihănirea Lui perfectă și din cerința Lui ca ființele create de El să acționeze ca fii ascultători și purtători ai chipului Său, nu vom înțelege niciodată de ce convertirea este atât de importantă în Scriptură. În plus, dacă nu înțelegem că această transformare, convertirea noastră, are loc doar datorită inițiativei suverane a Dumnezeului triunic al harului, atunci nu vom înțelege și nu vom aprecia niciodată profunzimea și bogăția dragostei lui Dumnezeu pentru noi, poporul Său.

3. Convertirea implică pocăința și credința – întoarcerea întregii noastre ființe către Dumnezeu

Cel de-al treilea adevăr fundamental care ne ajută să înțelegem învățătura Bibliei privitoare la convertire subliniază faptul că aceasta afectează întreaga persoană, și persoana ca întreg. Așadar, în Scriptură, convertirea implică atât întoarcerea *de la* păcat (pocăința), cât și întoarcerea *către* Hristos (credința). Ambele sunt necesare pentru convertire. Astfel, pocăința și credința sunt în mod corect considerate ca fiind două fațete ale aceleiași monede.

Cu alte cuvinte, convertirea biblică nu este niciodată o simplă schimbare a perspectivei intelectuale care nu conduce la nicio schimbare în viața acelei persoane. Din nefericire, în multe dintre bisericile noastre, descoperim oameni care pretind că au fost convertiți, dar ei nu fac altceva decât manifestă o aprobare intelectuală față de Evanghelie, fără a demonstra schimbarea reală din viețile lor.

Scriptura consideră cu claritate acest fel de aprobare pur mentală ca fiind o convertire falsă (Matei 7:21-23). Dumnezeu cere un răspuns al întregii persoane față de El în calitate de ființe responsabile înaintea Lui: păcatul nostru este o răzvrătire a întregii ființe împotriva lui Dumnezeu, iar mântuirea creștină este o transformare a întregii persoane, literalmente o creație nouă. Convertirea implică atât întoarcerea *de la* păcat, cât și întoarcerea *către* Hristos, ceea ce cuprinde întreaga persoană – intelectul, voința și emoțiile (Faptele Apostolilor 2:37-38; 2 Corinteni 7:10; Evrei 6:1).

NU ESTE SUFICIENT SĂ-ȚI RIDICI PĂLĂRIA FAȚĂ DE ISUS

Convertirea nu este opțională, ci absolut necesară. Nu putem înțelege mântuirea și Evanghelia fără să avem o perspectivă robustă a convertirii.

Creștinismul nominal, care este atât de răspândit în bisericile noas-

tre, nu este creștinismul biblic. Nu este suficient să-ți ridici pălăria în fața lui Isus, trebuie să experimentezi lucrarea suverană și plină de har a lui Dumnezeu în viața ta, care îți dă viața cea nouă și te face capabil, prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu, să te pocăiești și să crezi Evanghelia.

Înțelegerea greșită a convertirii se datorează adesea teologiilor

noastre greșite. Remediul față de aceasta este să ne întoarcem la Scriptură, pe genunchi, cerând marelui nostru Dumnezeu să revigoreze din nou biserica Lui așa încât, în propovăduirea Evangheliei, bărbați, femei, băieți și fete să ajungă să se pocăiască de păcatele lor și să creadă în Hristos Isus, Domnul nostru.

DESPRE AUTOR:

Stephen J. Wellum este profesor de teologie creștină la The Southern Baptist Theological Seminary din Louisville, Kentucky, și editor al Southern Baptist Journal of Theology.

CUM AȘ PUTEA ȘTI DACĂ AM FOST CONVERTIT CU ADEVĂRAT?

Prima epistolă a lui Ioan oferă mai multe „teste” care să îi ajute pe creștini în a cunoaște dacă au ajuns la credința mântuitoare în Hristos:

1. **Testul credinței:** „Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu” (1Ioan 5:1a). Așadar, întreabă-te: Îmi pun eu credința în Isus Hristos în privința mântuirii mele?
2. **Testul ascultării:** „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1:6-7). Deci, întreabă-te: Demonstrează viața mea o consecvență în trăirea obișnuită în păcat, în lipsa de pocăință? Sau demonstrează ea o trăire consecventă în străduința de a umbla în lumină și de a mă pocăi de păcatele mele?
3. **Testul dragostei:** „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el” (1Ioan 3:14b-15). Întreabă-te, deci: Îi iubesc eu pe ceilalți creștini în modalități concrete, care demonstrează realitatea credinței mele?
4. **Testul perseverenței:** „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1Ioan 2:19). Cei care nu continuă (sau perseverează) în credință dovedesc faptul că încă de la bun început credința lor a fost falsă. De aceea, întreabă-te: Continui eu în credință, în ciuda luptelor cu păcatul și a împotrivirii firii pământești?

Și un ultim principiu: întrucât până și creștinii sunt expuși amăgirii de sine, atunci când îți dai răspuns acestor întrebări, este bine să ceri părerea unora dintre **membrii bisericii tale**, credincioși maturi, care te cunosc cel mai bine și care te iubesc (v. Prov. 11:14; 15:22). Evident, acest lucru este greu de făcut dacă nu ai dezvoltat relații cu ceilalți credincioși, astfel încât ei să poată să îți vadă viața.

Parte din acest material a fost adaptat din cartea lui Thabiti Anyabwile intitulată „*What is a Healthy Church Member*”, p. 50-54.

Despre 9Marks

MISIUNEA

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru a reflecta gloria lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

ISTORIA ORGANIZAȚIEI

Organizația 9Marks își are rădăcinile în lucrarea pastorală a lui Mark Dever și Matt Schmucker la Capitol Hill Baptist Church (Washington, D.C.).

După zeci de ani de decădere, această congregație a cunoscut o perioadă de reformă la începutul anilor '90, sub lucrarea lui Mark și Matt. Ei n-au fost călăuziți de înțelepciunea convențională a specialiștilor în creșterea bisericii, n-au făcut sondaje de opinie, n-au creat noi programe, și nici nu s-au concentrat pe formarea unei anumite

culturi. Tot ce au făcut a fost să deschidă Biblia înaintea congregației. Mark a predicat și amândoi au lucrat pentru a da bisericii un fundament conform Scripturii.

CARTEA

La îndemnul lui Matt, Mark a scris și a publicat în mod independent broșura 9 semne ale unei biserici sănătoase care, la câțiva ani mai târziu, a devenit cartea cu același titlu, publicată în limba engleză de Crossway, în anul 2000. Organizația a fost înființată către finele anilor '90, cu scopul ca tot mai mulți păstori să ia parte la discuții sănătoase despre creștinism, inițiate de Mark și Matt. De atunci încoace, ea a crescut gradual tot mai mult.

VIZIUNEA

9Marks crede că biserica locală este punctul focal al planului lui Dumnezeu de a reflecta gloria Sa

printre popoare. De asemenea, noi credem în suficiența Bibliei pentru viața bisericii. De aceea, ca organizație, lucrarea noastră se concentrează pe Scriptură, biserică și păstori. Noi prețuim multitudinea vocilor și a stilurilor celor care sunt partenerii noștri, și cu care împărtășim aceeași viziune. Nădăjduim că vom continua să creștem în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și în aplicarea lui în adunarea locală.

Intenția noastră este să împărtășim aceste lucruri cu ceilalți utilizând noile instrumente și platforme media, în plus față de cele existente.

CELE 9 SEMNE

Cele 9 Semne sunt: (1) predicarea expozitivă, (2) teologia biblică, (3) o înțelegere biblică a Evangheliei, (4) o înțelegere biblică a convertirii, (5) o înțelegere biblică a evangelizării, (6) membralitatea bisericii.

cească biblică, (7) disciplina biblică a bisericii, (8) ucenicia și creșterea biblică a bisericii, și (9) conducerea biblică a bisericii. Acestea nu sunt singurele lucruri necesare pentru zidirea unor biserici sănătoase, ci ele sunt nouă practici pe care multe biserici din zilele noastre le-au uitat și, de aceea, este nevoie să fie readuse în atenție.

CUM SE FINANȚEAZĂ 9MARKS?

9Marks se bazează pe donații din partea bisericilor și persoanelor

individuale, care înțeleg natura strategică a lucrării de echipare a păstorilor și liderilor cu o viziune biblică asupra bisericii locale. Suntem profund recunoscători pentru generozitatea tuturor celor care contribuie la această lucrare.

9MARKS ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Începând cu anul 2016, 9Marks a lansat lucrarea sa în limba română, având ca scop echiparea păstorilor și a liderilor din comunitățile de credință vorbitoare de limba română din România, Moldova și

diaspora. De-a lungul următorilor ani, 9Marks dorește să publice o varietate de resurse noi în limba română - cărți, articole, reviste, resurse audio și video-, să organizeze conferințe și să încurajeze relații sănătoase între păstorii români, spre zidirea bisericilor sănătoase, care îl glorifică pe Dumnezeu.

---

www.9marks.org | revistarom@9marks.org

Pentru mai multe informații despre Revista 9Semne,
ne puteți contacta la adresa de email revistarom@9marks.org.
Suntem aici pentru a vă sluji.

Dacă nu este altfel specificat în text,
citatele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, revizuită.

IX 9Semne

Zidind Biserici Sănătoase

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și resurse practice în vederea glorificării lui Dumnezeu între națiuni, prin intermediul bisericilor sănătoase.

În acest scop, dorim să vedem bisericile caracterizate de următoarele nouă semne ale sănătății:

1. Predicarea expozitivă
2. Teologia biblică
3. Înțelegerea biblică a Evangheliei
4. Înțelegerea biblică a convertirii
5. Înțelegerea și practicarea biblică a evanghelizării
6. Membralitatea biblică în biserică
7. Disciplina biblică a bisericii
8. Ucenicizarea biblică
9. Conducerea biblică a bisericii.

La 9Marks noi scriem articole, cărți, recenzii de carte și un jurnal online. Găzduim conferințe, înregistrăm interviuri și producem diferite alte resurse pentru a ajuta bisericile să reflecte gloria lui Dumnezeu.

Vizitați siteul nostru pentru a descoperi conținut în mai mult de **30 de limbi** și înregistrați-vă pentru a primi gratuit jurnalul nostru online. Vedeți lista completă a siteurilor noastre în alte limbi aici:

9marks.org/about/international-efforts/

9marks.org

